

Sustinutul REALITĂȚII

ilustrate

Buletin săptămânal

SE fac în cuprinsul acestui număr al revistei noastre, câteva reflexii în legătură cu vaporul scufundat „Vestris”. Intretimp, amănunțele comunicate de agențiile telegrafice, cu privire la nenorocirea aceasta încrâncenează carnea.

Cadavrele au fost pescuite zile de-a rândul. Alte multe victime nu au mai fost găsite. Le-au înghițit rechini.

Intre timp întinderile apelor sunt scuturate de furtuni violente. Alte câteva vase, au trecut prin momente cumplite. Vreo două au fost purtate de valuri și repezite în stânci.

E un anotimp primejdios pentru navigație și pentru navigatori. În aceste zile pe coastele mărilor și oceanelor, priviriie bătrânilor, femeilor, copiilor, se îndreaptă în larg.

Feciorul, soțul și părintele lor se mai întoarce oare?

În aceste zile dolul întinde zăbranic negru în casele umile ale pescarilor, în căminurile multor cari au un suflet drag pe mare.

Se înțelege acum tot tragicul dintr-o pagină de Loti.

SUNTEM în plină viață politică. Schimbarea de guvern a atras după sine toate celelalte fapte legate de un atare eveniment. Și, de

data aceasta, schimbările sunt mai radicale, cu cât noul guvern își propune să deschidă noi perspective vieții noastre politice, prin introducerea unei noi concepții și a unor noi metode.

Intretimp a început campania în vederea noilor alegeri. S'au dat instrucțiuni în sensul ca ele să se desfășoare după norme civilizate și pentruca rezultatul lor să exprime voința reală a poporului.

E un semn bun acesta, un semn că renunțăm în sfârșit la practici care de vreme îndelungată nu mai sunt în uz, în statele civilizate.

UN FAPT înbucurător, e de-a semeni acela al revenirii la viața normală prin desființarea cenzurii și a ridicării, — cu excepția unei zone de frontieră, — a stării de asediu.

Prelungirea măsurilor excepționale se dovedise de ani de zile inutilă, dăunătoare. Multe acte abuzive au fost săvârșite la adăpostul lor. Menținerea lor, creia deosemena în străinătate o atmosferă de nesiguranță, care numai în interesul țării noastre nu putea fi.

Așa dar, bine că reintrăm în sfârșit în normal.

PACIFISM AMERICAN

Unchiul Sam, viața i se pare frumoasă, alături de „Pacea” care se îmbată cu vinul Kellogg, la adăpostul întregului armament american.

(IL 490 — Florența)

Pactul Kellogg a decapitat războiul. Moartea acestuia a îndurerat pe cele două pocitanii: „Mizeria” și „Viața scumpă”. Dar oare războiul a murit cu adevărat pentru totdeauna și știința, care a progresat atât, nu va putea într-o bună zi să-i li-piască, la loc, capul?

(Humoristische Listy — Pragă)

Curiozități electorale din America

Suntem în preajma alegerilor. Dar suntem în același timp și după marea luptă electorală care s'a dat recent în America.

De aceea, e de mare actualitate să arădăm unele date statistice și ciudățenii electorale din America.

În primul rând, câteva cifre fantastice:

În anul acesta s'au înregistrat, 43.000.000 votanți în alegerile prezidențiale din 6 Noembrie a. c.

Ingeniozitatea în alegeri nu e — desigur! — un monopol al electorilor noștri naționali. Noi am rămas tot la morții cari votează. Dar în America, cu ocazia ultimei alegeri prezidențiale, s'a înregistrat un truc, care întrece tot ce se putea imagina în materie electorală, constituind în același timp și ceva specific americanesc.

Astfel, în Statul New Jersey s'a descoperit o înfrântă conspirație de a „umfla” volumul alegătorilor.

În America e obiceiul ca înainte de

votare, fiecare alegător să-și înregistreze votul. În conformitate cu numele ce apar în cărțile de vot, cetățenii votează. Spre a putea vota, trebuie să fii, deci înregistrat.

Mai mulți cetățeni din statul amintit au reclamat la judecătorul de instrucție că agenții electorali au „umflat” numărul alegătorilor.

Din cercetările făcute s'a aflat că mulți și-au înregistrat câinii, pisicile și... papagalii spre a vota.

Din județul Atlantic County, din cât se spune, au fost șterse peste 2.500 de nume de animale și pasări din cărțile de alegători.

Tot cu ocazia alegerilor prezidențiale din America, s'a făcut o socoteală din care reiese că America a plătit tuturor președinților ei, de la Washington până la Coolidge, mai puțin bani decât au colectat Tunney și Dempsey în timp de opt ani la reprezentații în care se loveau cu pumnii peste nas!

LUNA TECA

de Victor Ciulin

AM să vă spun o poveste de de mult, culeasă în munții Frahovei, la o veche mănăstire de maici. Mi-a spus-o o prea cucernică stareță, care a auzit-o și dânsa de la alta mai bătrână, adormită de mult, cu capul pe cărămidă.

O poveste de dragoste? Poate! Dar mai mult decât atât... Crâmpelul de viață, într-o sibăstrie, al unei domnițe călugărițe și-al unui boer, care se haiducise.

Ani mulți au trecut de-atunci. Era pe la un sfârșit de August.

Mănăstirea dormia în umbra munților, sub bolta înstelată.

Un călăreț sosi și bătu în poartă de trei ori. Cele trei lovituri răsunară prelung, în liniștea nopții. După câteva clipe, pași greoi s'auziră pe lespezile curții și-un glas femeesc întrebă:

— Cine e?

— Om bun!

— Cine e?

— Eu sunt, eu, Eremia! Nu mi mai cunoști glasul, maică Natalie?

— Dumneala ești boerule? Pof-tim! Pof-tim! Hei, da nu te mai vezi pe la noi! Cât p'aci să te uităm! zise călugărița, deschizând și aplecându-se adânc în fața lui boer Eremia.

Cal și călăreț trecură pragul mănăstirii, poarta se închise greu în urma lor și iar se potoliră cuprinsurile dintre munții negri. Numai pe cer era valvă: mulțime de stele căzătoare scăpărau în larga noapte de August și se spulberau în zare. Pământul odinina.

„Boer Eremia” nu era altul decât haiducul Miroslav.

Imbrăcat în strae scumpe, el venia din când în când să-și vadă mătușa, stareța Minodora. Nimeni nu știa că omul acesta liniștit, încărcat totdeauna de daruri, pentru Maica Domnului și pentru drept credincioasele-i slujitoare, era vestitul tâlhar care băgase spaima în călătorii de pe drumurile Munteniei și negustorii de la marginea orașelor. Maicile din mănăstirea singuratică știau cum e la față blândul boer Eremia; cine însă s'ar fi încumetat să spună c'a văzut vreodată chipul cumplitului Miroslav?

Toți bogății jefuiți de el, toți săracii de el ajutorați, zugrăviau ațtiele pe haiduc.

Oare stareța Minodora cunoștea adevărata meserie a nepotului ei?... Mare taină! Câteodată, ce e drept, îl muștra și-l sfătua să se lase de viața sbuciumată, dar cei cari îi auziau muștrările se gândau că era vorba de nenumăratele călătorii ce le făcea boerul, prin țara leșească și la Stambul.

Când venia Eremia să-și vadă mătușa, mănăstirea toată par'că inflorise de ferici. Pentru bieteale maici, boerul înfățișa ceva din lumea depărtată, lumea care pentru ele era

moartă, pentru totdeauna! Și nu știau, săracele, că Miroslav tocmai de-aceia venia și el la mănăstire; venia să găsească un colț de viață, ceva din freamătul și bucuria lumii, de care pentru totdeauna se înstrăinase.

Priveag pe drumuri depărtate, singur în pustiiile pădurilor, urât de oameni, hărțuit de putere, alungat ca un câine, el se gândia cu înduioșare la clipele, când roiul negru al maicilor îl înconjoară. Și în mijlocul lor, mai că-i venia să plângă de mulțumire, văzând că ființe omenești îl ascultă, privind-l cu ochi prietenești. Glumea și cânta cu ele, ca un frate mai mare ce le era.

Eremia avea tâmplele cărunte, cu toate că era încă tânăr; avea un glas bărbătesc și-o privire cinstită, care le liniștea.

Episcopul însuși, îi îngăduia venirile printre maici, căci prețuia mult sufletul ales al boerului și știa bine, că Minodora n'ar fi îngăduit niciodată unui bărbat să treacă pragul mănăstirii, dacă acel bărbat n'ar fi fost numai smerenic și cuviințat, față de oțtele Domnului.

Iar înțeleptul nepot al stariței, înțelegea bine lucrul acesta și niciodată n'ar fi îndrăznit să tulbure pacea sfântului locaș cu vorbe și fapte prea omenești. Venia cam de vreo trei ori pe an, cu desăgii încărcați: sticle cu untdelemn pentru candelă, ață, pânză, lână, acadele, pentru bucuria maicilor bătrâne și-a tinerelor surori.

Nu vă mai spun că la plecare, strecura în mâna aspră a mătușei o pungă plină de galbeni, pentru micile și multele nevoi ale mănăstirii.

*

Și iată de ce, în mijlocul acelei nopți de August, toate oțtele Domnului se treziră ca prin farmec și umplură mănăstirea cu soapele lor, care alergau pretutindeni, din chilie în chilie, ca o adiere plină de mormure.

— A venit boer Eremia!...

— Sculați c'a venit boer Eremia!...

— Grăbiți-vă, surorilor, c'a venit boer Eremia! Și odată cu mormurele acestea, luminate se aprindeau pe ici, pe colo și-alergau pe la toate porțile arhondărici.

Șoptind vesel s'adunară maicile în jurul odăii, unde Stareța Minodora ura bun sosit lui Miroslav. Pe furis, ele se uitau în odaie și printre perdelele albe de la ferestre, vedeau prietenescul chip al boerului.

Peste câteva clipe, Eremia ghici că maicile erau colea, căci le auzise soapele pe-afară.

Cu voia Stariței, el eșise în prag și le pofli în casă: un stol de uriași fluturi negrii năvăli în odaie, înconjurând pe Eremia și pe maica Minodora, care era blândă și cu

voie bună, ordecăteori îi sosea nepotul.

Eremia strânse mulțimile de mâini și i se întindeau, întrebă de sănătate pe fiecare călugăriță, mângâie părințește pe cele prea tinere, apoi deschizând desăgii, dădu fiecareia neprețuitul dar, adus de la București ori din alte mari și minunate țări.

— Da' pentru sora Porfirina ce-ai adus, boerule?... întrebă cu sfială o măicuță, văzând că sacul fermecat se golise.

— Pentru sora Porfirina?... N'o știu!... Cine e sora Porfirina? se miră oaspele.

— Așa e, nepoate, n'ai de unde s'o știu!... zise stareța. Sora Porfirina e la noi numai de vre-o șase săptămâni și mata n'ai mai dat pe-aiici de vreo trei luni. E o fată de neam, care s'a închinat Domnului și a venit printre noi, să i se roage.

— De-ai ști ce bună și ce frumoasă e!... Parcă-i un inger picat din cer!... spuse tânăra măicuță, care era tovarășă de chilie a Porfirinei.

— Și de ce n'a venit cu voi? o întrebă Eremia.

— Nu îndrăznește... Am pof-tit-o și mi-a spus: : cum să viu? I-am spus...

— Se poate una ca asta?... Chemați-o!... Am și pentru dânsa ceva... Chemați-o!...

Stareța se împotrivi.

— Nu, n'o mai stânjeniti!... Ai s'o vezi mâine, nepoate!... Acuma plecați, maicilor!... Pregătiți-vă de urtră!

Când rămase numai cu nepotul ei, stareța îi spuse:

— N'am vrut s'o aduc cu sila pe Porfirina, căci e cam sfioasă din fire... cam încapățanată, cu toate că e blândă din cale afară...

„E fată de neam... a logofătului Dragomir... Era îndrăgostită, ba chiar se și logodise cu un tânăr ofițer rus, care-și petrecea nopțile bând și chefuind cu tot felul de femei!...

„Porfirina a aflat; de supărare a căzut greu bolnavă. De logodnicul ei n'a mai vrut să știe.

„A călătorit în lume, au venit alți peșitori, dar Porfirina n'a mai vrut s'audă de căsătorie, căci doria să-și închine viața Domnului. Logofătul Dragomir mi-a adus-o aici, acum două luni și eu sunt foarte mulțumită să văd, cum printre maicile umile din mănăstirea mea, a înflorit un crin alb și nevinovat ca dânsa!...

— Bine-ai făcut, mătușă dragă, că n'ai stânjenit-o: dacă e cum spui, și așa trebuie să fie, sora Porfirina s'ar fi speriat, poate, de mine... Noapte bună, mătușă!...

Eremia sărută mâna Minodorei, care-i atinse fruntea cu buzele și se urcă în odaie ce i-o pregăteau de obicei, în anhondărie, maicile. Era odaia cea mai frumoasă, în care dormeau câteodată episcopii și chiar Mitropolitul.

Lui Eremia nu-i era somn.

Se uita la pozele de pe ziduri, printre care văzu și un bătrân arhiereu, făcut cu cărbunele de vre-un călugăr stângac.

Într-un târziu, deschise fereastra, stinse lumânarea și se culcă să doarmă.

Mirosul de ceară, se amesteca în odaie cu mireasma fânului cosit, ce urca din livezele de la poalele dealului.

Eremia privia în noaptea verzuie, deslușind matahalele munților.

Toate parfumurile nopții de August, năvăleau pe ferăstra deschisă și printre ele, se deslușia smirna trandafirilor galbeni.

Și boerul se gândea la sora Porfirina, pe care n-o văzuse niciodată și pe care, totuși i se părea că o cunoaște de ani îndelunși.

Cu sufletul plin de icoana ei închipuită, adormi haiducul Miroslov, tocmai în zori de zi și se trezi curând de tot, căci voia s'o vadă pe noua măicuță.

În inima lui de haiduc, treceau tot felul de simțiri; gânduri ciudate îi frământau mintea.

— Dacă fata asta e fericirea mult visată?... femeia pe care de douăzeci de ani o doresc?... sufletul ales de care închipuirea mea se îndrăgostise?

„Oh!.. Atuncea aș răpi-o din mănăstirea asta tristă, m'ăș cununa cu ea în fața oamenilor și a lui Dumnezeu și m'ăș duce să trăiesc la Iași, ca un adevărat boer Eremia, ginerele logofătului Dragomir!

Coborînd în odia mătușei sale, găsi îngenuchiată lângă dânsa, o tânără maică foarte albă la chip, cu ochii mari, negri și cu mâinile subțiri, tremurătoare.

— Uite, boerule, sora Porfirina!.. zise stăreța Minodora, în vreme ce tânărul călugărită se ridică repede.

Boer Eremia nu s'aștepta s'o întâlnească așa de curând; de aceea, roșu la chip și cam stângaci, îndrugă câteva vorbe:

— A, dumneata ești sora Porfirina?! Mătușa Minodora mi-a vorbit aseară. Le ești foarte dragă tuturor, la mănăstire.

— Sunt așa de buni cu mine toții! răspunse dânsa cu glas melodios, și trist, trist din cale-afară.

Sora Porfirina pruse între degetele sale dulci, mâna aspră a stăreței și tăcu, privind la pământ.

— Nu! — se gândia, în răstimpul acestei neliniști, boerul Eremia. — Nu este femeia pe care o așteptam: e un copil... E un înger, poate, dar mă tem de dânsa... nu știu de ce... dar mă tem de ea...

— Stai, nepoate, sezi colea...

„Por! ino mamă, nepotul meu e un om tare blând, nu-l judeca după înfățișarea lui sălbatecă; sufletul lui e potolit ca al unui călugăr.

„Umblă luni întregi, în largul lumii și totdeauna, la capătul acestor drumuri îndelungate, în mănăstirea noastră vine să caute liniștea și odihna...

„M'am întrebat adesea, nepoate, de ce nu te ai călugărit până acum? Să-ți placă oare așa de mult viața cu lucrurile ei trecătoare?

— N'avea nici o grijă, mătușă, nu sunt un mare iubitor al plăcerilor lumești. Și eu trăiesc în singurătate, dar n'ăș putea să-mi petrec întreaga viață, la umbra unei clopotnițe; prea mult mi-ar fi dor de zarea largă a depărtărilor...

„Și-apoi, nu mă simt vrednic... Am și nemulțumirile mele, obiceiurile mele, răsvrățile mele.

— Și niciodată remușcări?

— Ba da... Mă pocășesc adesea...

La ce te gândești, soro Porfirina?

— Mi se pare că-l cunosc puțin pe boer! răspunse dânsa, vorbind nu lui Eremia, ci stăreței!

„Are un suflet frumos.

„Știu că e bucuria mănăstirei; surorile mi-au vorbit de-alătea ori de ell

Sora Porfirina ținea ochii în pământ, în vreme ce haiducul Miroslov se uita la genele ei lungi, la gura ei îndurerată. Un simțământ ciudat, pe care nu-l înțelegea, îl împingea către dânsa. Porfirina împărășia în jurul adierea unei suferințe liniștite, a unei visări îndurerate.

Iar haiducul Miroslov auzia în inimă un glas care poruncia:

— Trebuie s'o apri... s'o ocro-

păreau că luminează lunecând pe ne-grul rasei.

Poate.

Dar mai plângea de jalea lui însuși, de jalea vieții sale risipite în cele patru vânturi.

Își amintea de copilăria lui, de tinerețea lui sbuciumată, de ziua când, înfingând cuțitul în pieptul omului, care-i furase iubirea, fugise în singurătatea codrilor.

Ii era rușine.

Făgăduia inimei sale că se va pocăi, pornind pe calea cea dreaptă.

— Voi goni din mine omul de-a-tădată. Voi ocroti-o pe sora Porfirina...

„De ce-au făcut-o să sufere pe biata copilă, neprihănită floare de crin? Dar eu, eu de ce-am făcut pe atâția să sufere?!

Când boer Eremia intră în arhondărie, găsi pe maica Porfirina, îngenuchiată înaintea stăreței Minodora.

tești... să te jertfești pentru dânsa! Și fără să știe de ce, îi venea să plângă... Ar fi vrut să rămâie singur și să isbucniască în hohote, să verse lacrimi multe, să se ușureze.

— „Rămâi cu bine, soro Porfirina... Ne-om vedea după amiază.

„Îmi făgăduiești să-mi fii prielină, într-o zi?

Și fără să mai aștepte răspunsul eși repede în livadă.

Se aruncă pe iarba înflorită și dete drumul suspinelor înăbușite... Potop de lacrimi fierbinți îi cădea

De ce plângea boerul Eremia? Nu știa nici el... în umbra clopotniței, cu inima zdrobită, plângea și ofta, ca din ochi.

un copil bătut.

Poate că se gândia la soarta nefericită a fetei lui Dragomir Logofătul. Îl înduioșase privirea ochilor ei triști, blânde, ea chipului ei, farmecul mâinilor albe și subțiri, care

„De ce nu m'au mișcat rugăciunile celor pe cari îi ucideam, sau liniștea pădurilor, sau strălucirea sfintei cruci și toate frumusețile acestui pământ, care înduioșază chiar ochii fiarelor, — de ce nu m'au cucerit și pe mine minunățiile acestea?..

Multă vreme visă haiducul astfel. Fu trezit de strigătele câtorva care îl înconjurau.

— Aici! E aici!

— „Te-am căutat peste tot, boerule! Au nu ți-e foame? A trecut ceasul amiezii!

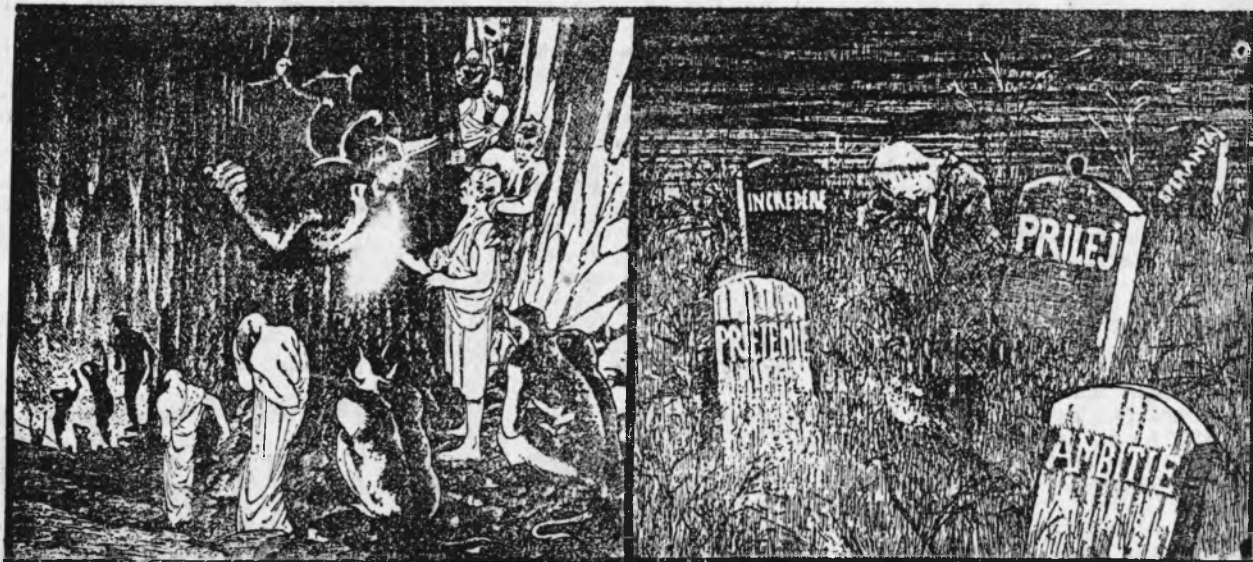
— Dormiam, copiilor! Nu m'am hodinit bine astănoapte.

„Ațipisem...”

Își răcori obrazul cu apa unui pârâias, care se furișă prin iarba, și-ale cărui valuri murmurau, chemându-se unul pe altul, ca să nu se piardă prin livadă.

(Va urma)

Iadul nostru

IADUL, așa cum îl descrie Marcu, reprezintă vechea imagine a pedepsei divine.

E un lăcaș de spaimă, unde focul arde în permanență și păcătoșii sunt pe vecie supuși la înfiorătoare torturi. Suferințele nu închează niciodată acolo.

În vechiul și noul Testament, amenințarea cu groaznicul foc al iadului, e de nenumărate ori repetată.

Sfântul Matei, în capitolul V versetul 22, înșură păcatele pentru care se cuvine iadul. Sunt printre aceste păcate, unele care în vremea noastră nu constituie decât greșeli neînsemnate, pentru pedepsirea cărora tribunalele noastre se mulțumesc să dea amenzi de câteva mii de lei.

Preoții puritani din vremurile apuse, predicau mai mult despre focul ghenai, decât despre binefacerile raiului ceresc. Vorbeau mai mult despre mânia înfricoșătoare a lui Dumnezeu, decât de dragostea și îndurarea sa.

Veți admite însă că misionarii catolici, aveau nevoie de o armă atunci când trebuiau să lupte în țări barbare, nu numai cu molime și climă insuportabilă, dar și cu sălbăticii cari trăgeau în ei.

✱

Lumea astăzi se leapădă însă, de aceste credințe antice. Foarte puțini la număr sunt predicatorii culți, cari să mai insiste în vremea noastră, asupra existenței diavolului cu coarne și coadă.

Mulți sunt acei cari, contemplând universul, cu milioanele sale de planete și sori, cu miraculoasele așezăminte și perfecțiunea cu care toate sunt conduse, nu-și pot închipui un conducător al spațiului nemărginit și al vremii interminabile, după chipul cum l-au înfățișat slujitorii bisericii.

Omul modern nu-și poate imagina ca Dumnezeu cel atât de mare, care are putința să guverneze întregul univers, să fi creat ființe imperfecte.

Omul adânc credincios în preceptele vechii religii, se 'nfurie ori de câte ori cineva îndrăznește să pună la îndoială existența iadului.

Iadul îngrozitor, cu foc și cazane cu smoală, care fierb în permanență, cu drăcușori cari au coarne, ghiare și cozi.

„Cum?” întrebă tradiționalistul nostru, „nu credeți în pedeapsa eternă? Dacă vă bateți joc de iad, ce altă pedeapsă supremă există oare pentru nelegiuți?”

Desenul nostru dă răspunsul la această întrebare. Înălăturând ideea iadului, răutățile omenești, viciile și crimele, sunt totuș pedepsite. Și încă foarte aspru.

păcătoase, pe care apoi tot dânsul să le asvârle în cuptoarele iadului, ca să fiarbă acolo o veșnicie.

Astăzi, admirația față de o dreptate divină, bunătate și putere, fac imposibile asemenea concepții.

✱

Alții, pe baze științifice, nu se mai îndoesc că înțelegerea noastră asupra universului, s'a schimbat cu mult, de când vechiul și noul Testament au fost scrise. Știm prea bine că nu poate exista, pe deasupra capetelor noastre, un rai ceresc, după cum nici sub picioarele noastre nu poate fi un iad; pentru că pământul se învârteste în jurul său la fiecare 24 de ore, așa că picioarele și capetele noastre ating toate direcțiile, în această vreme.

Știm de asemenea, că atât soarele cât și pământul, vor dispărea într-o bună zi. Rezultă că un iad, care s'ar găsi în interiorul pământului, nu poate fi etern.

Și presupunând că iadul s'ar găsi în alt univers, unui om după pământ, care ar călători cu viteza luminii, — 300.000 km. pe secundă, — i-ar trebui mai mult ca un milion de ani de călătorie, ca să izbutiască să iasă din universul nostru și să ajungă într'un loc unde ar putea fi eventual un iad neschimbat. Căci iată v'amintesc aci și poezia lui Eminescu:

„La steaua care a răsărit
E-o cale atât de lungă?”

Mulți oameni religioși se încapățânează să nu lepede vechea idee a unui iad veritabil, cu draci adevărați, cari primesc pe păcătoși și-i mână spre cazanele cu smoală, ca să fie arși și chinuți.

Milioane de minți rătăcite, se întreabă pe de altă parte:

„La ce ne folosește bunătața, dacă nu există iadul? La ce eu să nu păcătoesc, dacă semnul meu nemernic și vicios, cea care tocmai trece pe stradă, nu va fi băgat pentru faptele sale în cazanul

cu smoală, în vreme ce eu să privesc spectacolul din înălțimile raiului?”

✱

Credința în acest iad monstruos trebuie să dispară cu desăvârșire. Dumnezeu nu se răsbună.

Dar, asta nu înseamnă că cei răi nu vor mai avea să se teamă de pedeapsă. Pedeapsa viciilor și a faptelor rele e în noi înșine.

Desenul pe care-l înfățișăm, ne arată un iad pe care ființele omenești îl cunosc prea bine.

Este iadul decăderii, al desonoarei, al remușcării și căinții.

Acesta e iadul la care sunt condamnați oamenii pentru propriile lor nebulii, păcate și vicii.

Nădejdea, Prietenia, Ambiția, Prietejul și Increderea, mor, se nimicesc.

Prin acest țînțir al speranței, de-senatorul a zugrăvit o pedeapsă mult mai aspră de cum ar fi aceea arătată în stânga figurei, unde capul satanei spune păcătosului nou venit, în care anume cazan de smoală va fi ars.

Știut este că ființele omenești, după o vreme de suferinți fizice, ajung să se obișnuiască cu ele. Dar nu se pot obișnui, să rămâie nepăsători, față de suferințele morale, produse în mințile lor, de propriile gânduri acuzatoare.

✱

Cine ar putea spune dacă există cineva, care pregătește aceste pedepse morale.

Dar dacă universul pe care astronomii l-au deslășuit, nu are un loc potrivit pentru iadul material, în care păcătoșii să fie fierți în cazane cu smoală, fără îndoială că există însă o *răsplată divină*.

„Omul e creat după imaginea făpturitorului său. În primul capitol al „Genezei” se poate citi:

„Și Dumnezeu făcu pe om după chipul și asemănarea sa”.

Asta nu înseamnă neapărat o asemănare fizică. Noi astăzi nu ne mai închipuim pe Dumnezeu, ca o ființă cu două picioare cu mâini și cu barbă, la fel cum suntem noi. Dumnezeu nu poate fi decât un spirit divin, iar vorbele că omul a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nu înseamnă altceva decât o asemănare spirituală.

Omul e înzestrat cu noțiunea bine-lui și a răului. El își creiază, în chiar viața aceasta, raiul și iadul său. Răsplata și pedeapsa, se dă omului după merit, încă în timpul vieții. Ce s'a întâmplat după moarte, noi nu putem ști.

Să nu se creadă însă că eliminând din concepția noastră iadul așa cum era imaginat de cei vechi, înseamnă că nelegiuții rămân nepedepsiți. Ei găsesc pedeapsă destulă în țintirimul în care se înmormântează nădejdea, prietenia și ambiția.

COPIL DEȘTEPT

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lenuțo, ce sunt găurile astea, în rochia ta?

— Ne-am jucat de-a băcănia și eu am fost schweitzer.

— Dar de când ai câine, Popescule?

— Să vezi ce a fost. Nevastă-mea, a găsit pe stradă o botniță și cum este econoamă, nevoe mare, m'a silit să-i cumpăr un câine, ca să albe ce face cu ea.

Ap. Tip N°45

Nowile tipuri 1929 MAȘINI DE CÂNTAT „ODEON”

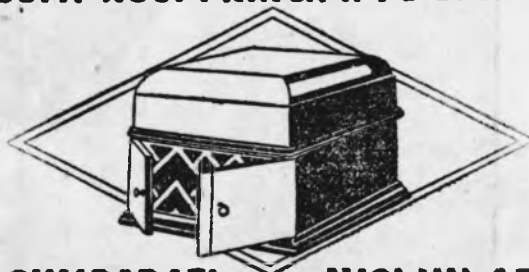

Ap. Tip N°40

**AU PRODUS SENSAȚIE ÎN TOATĂ LUMEA
DATORITĂ PERFECTIONĂRII DESĂVÂRSITĂ
FIIND CONSTRUITE DUPĂ NOII PRINCIPII PE BAZA RADIOELECTRICITĂȚII**

Ap. Tip N°25

Ap. Tip N°60

MAUR 60

**NU CUMPARĂȚI NICI UN APARAT
PÂNĂ NU ASCULTAȚI UN
ODEON
VÂNZARE ÎN RATE LUNARE
CATALOAGE GRATIS
DEPOZITARI ÎN TOATE ORAȘELE**

**REPREZENTANȚA ȘI DEPOZITUL GENERAL P. ROMANIA
A UZINELOR „ODEON”**

BUCUREȘTI CALEA VICTORIEI 79

BUCURSALE: BDUL. ELISABETA 1 STR. BĂRĂȚIEI 52 CLUJ: MEMORANDULUI 16

O oră cu Georges Carpentier

Fostul campion mondial vorbește „Realității”

PLOEȘTI. — Orele 15.45. Expresul intră obosit în stație. Câțiva pasageri grăbiți se îndreaptă spre vagoane. La fereastra unui compartiment somptuos al vagonului de dormit, recunosc figura specifică a pugilistului profesionist. În sfârșit, strâng mâna lui „Georges”.

Fostul campion mondial deapănă firul bogatei sale activități, conturând rotocoale de fum din cari se destramă cei 22 ani de muncă. Eu savurez o delicioasă havană — oferită de amabilul manager, subtilul egiptean Gino Arhib excelent exemplar al rasei — sau poate parfumul încântătoarelor girls Noel Cardew și Lena King între care m'a plasat ospitalierul dar insinuantul meu interlocutor: între Scylla și Carybda....

Jack Forester, faimosul sketch-dancer, zâmbeste malițios.

CARIERA DE PUGILIST

...— „Da, am 34 ani. Vă miră desigur înfățișarea mea. Cu toate acestea sunt născut în 1894: la Lievin les Pins la 12 Ianuarie. Mă apropi deci vertiginos spre a 35-a primăvară, poate chiar iarnă, a aventuroasei mele vieți. Știu cine sunt, nu cad victimă obișnuitei false modestii. Știu mai ales însă că am fost unul din fii unui modest miner, modest dar cinstit, care îngrijea zilnic pentru a asigura bucatele familiei sale. Eu personal am fost destinat aceleiaș cariere. Dar, l'homme propose...

...Dumnezeu a dispus. Descamps, antrenorul reputat ne care-l cunoașteți, m'a surprins într'una din zile când aplicasem o corecție, la 10 ani, unui vâjgan de două ori cât mine. La propunerea-i ispititoare, o putere iduntrică, irezistibilă, făcu să-mi strălucească ochii de fericire și să hotărâse imediat alegerea: între aerul infundat și nesădătos al minei întunecate de umbră și praful sufocant al cărbunilor sau mineralelor și... gloria unui Jeffries, Fitzimons. Himere de copil, irealizabile desigur, însă speranța unui picu care vreal

La 12 ani sunt angajat într'un campionat regional. În ziua concursului, zi de sărbătoare și deci de odihnă pentru muncitorii, cari au început să mă adore ca pe un idol, mă clasez al doilea. Cândream numai 35 kgr. și am avut de susținut cel mai dificil match cu un plutonier, care a fost anunțat la... 71 kgr. Frumos handicap! Imi amintesc și azi de Legrand, sârmanul ostaș, care în urma victoriei mele a devenit obiectul celei mai crude ironii din partea camarazilor cari până atunci îl considerau cel puțin campion mondial....

SPRE GLORIE!

Sub ochiul vigilant al lui Descamps am continuat o ascensiune care m'a condus pe diferitele trepte ale triumfului, tot mai înalt, prin filtrul celor câteva zeci de matchuri senzaționale prin campionate europene și ale Franței până la culme: însușirea titlului mondial al categoriai semi-grea”.

Georges se intrerupe; întins comod pe canapea adună și selectează amintirile. Depășesc discreția profesională dealtfel excesivă, pentru a nu opri cursul convorbirii care mi se anunță interesantă. Observ că fostul pensionar al lui Descamps se acomodează cu acest mod de a fi interviewat.

ÎN LUPTĂ CU DEMPSEY

— „Dempsey este în acest timp regele regilor. Nici un adversar nu

Trece primul round. Nici mai interesant nici mai puțin pretențios cu orice prolog. În al doilea, conștient că diferența de greutate în favoarea lui Dempsey nu poate constitui un avantaj pentru mine socot indicat a-mi plasa o lovitură a cărei eficacitate deși nu o cunosc personal, pare totuși a fi, după opinia... unora din adversarii mei, decisivă într'un match. Reușesc într'adevăr o dreaptă care ar fi trebuit, în alte condițiuni să distrugă chiar un ani-

cutează să înfrunte punch-ul dur al fenomenalului american. Alții nu sunt gâsiți demni a-i fi opuși. Nimic nu ni s'a părut greu până acum. Am un principiu: Vouloir, c'est pouvoir. Fără a fi Napoleon, vă cer ertare pentru îndrăzneala comparației, mărturisesc că nici în dictionarul meu nu figurează verbul: nu pot! Am vrut și iată-mă viu aclamat de zeci de mii de glasuri în 1921, la Jersey. Nu am avut emoții. Jack a declarat singur, loial cum este, că eu am pronunțat primele cuvinte.

mal, Dempsey este groogy, out-ul inevitabil. Jack nu mai este stăpân pe facultățile sale. Un ultim efort, căderea sa este iminentă. Dintr'un colț un strigăt strident: soigneur-ul său este disperat. Americanul... anevoc... se ridică totuși. Nu este încă doborât.....

Din această clipă, când jucasem ultima mea carte și nu am realizat rezultatul scontat, absolut sigur, am recunoscut că soarta îmi este pecetluită. Nu stă însă în vederile mele să abandonez o luptă angajată.

Am continuat. Am făcut imposibilul. Matchul s'a terminat în repriza a cincea".

Din nou liniște deplină în compartiment. Se aude doar uruiul neînțeles al mașinei, al roatelor... Timpul trece.

Periş...

Buŧtea...

... și interview-ul meu rămâne în-

complet! Trebuie să încerc o diversiune. Discut cu Arbib și cu Forester despre un subiect care nu displace lui Georges: sexul delicat sau frumos, dacă luăm ca unitate de apreciere, pe Miss Cardew.

ROMANCELE

— „Nu am cunoscut România de cât prin intermediul câtorva românce adorabile. Fără exagerare, eu, care cunosc femeia franceză, engleză, germană și pe cea americană, adică internațională, — îmi declar dispus campionul, țin să precizez că femeile dvs. sunt cele mai demne reprezentante ale sexului. Inteligente, până la cea mai fină subtilitate, frumoase, de o frumusețe mândră, împunctoare dar mai ales ceace noi francezii numim „chic“.

Mă uit la vecina mea; ... și unele englezoaice intrunesc superlativele enumerate.

Chestiunea nu intră în specialitatea mea, vorbesc natural de sport.

Încerc a cântări și capacitatea intelectuală a oaspetelui nostru:

PREFER PE BALZAC

— ... „Pe Shakespeare l'a monopolizat Gene Tunney, cel mai proaspăt ginere al unei soacre bogate. Eu mă mîrturisesc că nu pricep tot ce citesc din marele scriitor.

Ce prefer? îl ador pe Balzac și mă adap la izvorul tuturor autorilor cari îmi pot furniza noi cunoștințe.

INTRE RING ȘI SCENĂ

La această întrebare Georges răspunde fără a se gândi:

— „Nu am de ales: mă atrage mai mult boxul. Precizez de asemenea că nu am părăsit încă ringul. Zilnic, chiar, între două step-uri cu Jack Forester, mă antrenez ca totdeauna.

cu sparring-partner-ul meu Peter Smith. Nici nu ași putea altfel să-mi mențin forma de dansator: însăși agilitatea lui Forester se datorește practicei nobilei arte. În exhibitivii veți remarca jocul de picioare pe care îl dețin încă.

GEORGES ESTE DISPUS SĂ BOXEZE

— „Nu am încă nici o intențiune precisă, deși sunt posesor al titlului francez la toate categoriile. Cât privește obligațiunea Federațiunii de a-mi pune acest titlu în joc, sunt ori când dispus a sui treptele ringului. Am însă de împus și eu anumite condițiuni: să se înstitue o competițiune între cei mai calificați pretendenți francezi, pentru a mi se alege un adversar demn. În condițiunile actuale, oricât de modest aș fi, nu pot accepta să fiu opus unui adversar cu care să termin în prima repriză. Veți avea poate în curând prilejul să obțineți dovada acestor serioase afirmațiuni.

Sunt profesionist, boxez pentru bani, și nu înțeleg să dau un spectacol gratuit, în împrejurări vitrege.

SUCCESORUL LUI TUNNEY

— „Dacă bascul Paulino ar beneficia de serviciile unui bun profesor — imi amintesc cu plăcere de Descamps — ar putea deveni pretendent cu viteză mai mult decât justificată la titlul mondial. Necesită o cizelare dibace și însușirea unui stil fără de care existența unui campion este imposibilă. După opinia mea întrunește calități rare.

IZZY SCHWARTZ-PLADNER

— „Favoritul întâlnirii este Schwarz. După ansamblul performanțelor sale anterioare cred că are

șanse să obțină victoria asupra compatriotului meu Pladner.

— „Biletele pentru Bucureștii" răsună pe culoar vocea aspră a „șefului“.

În curând, în timp ce Capitala se învâluie, încet, sub mantia tot mai densă a amurgului de toamnă, mașina intră în gară, respirând din greu,

totuși satisfăcută, ca un pugnist după un match câștigat cu trudă, la limită, în 15 reprize dificile.

AL. VOGEL

Noutăți

Primum la redacție:

A apărut în editura „Cartea Românească” un elegant volum tratând despre problema sexuală și teoriile școlii lui Freud. Această lucrare intitulată „Instinctul sexual” este cea mai completă și cea mai modernă lucrare în această direcțiune.

Autorul acestui volum, d. dr. Iosif Westfried, tratează cu o competență

de adevărat maistru și alte chestiuni interesante în legătură cu sexualitatea cum sunt de pildă neurozele, delictele sexuale, perversiunile, caractere și glandele sexuale, problema feministă, etc. etc.

„Cymarose” un tango de Alfred Fray (Piatra-Neamț).

O muzică languroasă, înflăcărată, care, dovedește că autorul nu e la prima compoziție.

Gratuit un aparat de radio

oferă cititorilor și abonaților săi, în fiecare săptămână, revista RADIO.

Citiți amănunte în revista RADIO, care a apărut azi în 16 pagini mari și se vinde numai cu lei 6 exemplarui.

CARMOL — ALINĂ — GRIPA

NEURALGINE „JURIST” VINDECĂ DURERILE DE CAP

NOVELE MĂRI

W. HAUFF

in românește de Olilia Ghibu

M'am născut la Constantinople. Părintele meu era drago-man la curtea sultanului, indeletnicindu-se în același timp și cu un negoț destul de rentabil vânzând miresme aromitoare și mătăsuri. Mi-a dat o educație bună, instruindu-mă chiar el, alături de instrucția pe care mi-o făcea un preot. La început hotărâse să-i urmez în negoț. Dovedind însă că sunt capabil și de altceva, — cum nu-și închipuise, — după sfatul prietenilor săi hotărî să mă fac medic, deoarece un medic, dacă e învățat ceva mai mult decât un tarabagiu obișnuit, poate să ajungă departe la Constantinople. În casa noastră veneau mulți francezi și unul din ei făcu pe tatăl meu să mă lase să plec în patria sa, în orașul Paris, unde asemenea meserii se puteau învăța degeaba și mai bine decât ori unde. De asemeni fi mai spuse, că mă va lua pe socoteala lui, la înapoierea în țară.

Tatăl meu, care în tinerețe călătorise și el aprobă și francezul îmi spuse că peste trei luni să fiu gata.

Îmi eșisem din fire de bucurie la gândul că voi vedea țări străine și abia mai puteam aștepta momentul când ne vom imbarca.

Francezul își terminase însăfârșit afacerile și se pregăti de călătorie. În ajunul plecării, tatăl meu mă duse în odăița lui de culcare. Pe masa de acolo văzui haine frumoase, și arme. Ceeace îmi atrăgea însă mai mult privirea, era o grămadă mare de aur. Niciodată nu mai văzusem atât de mult la un loc.

Părintele meu mă îmbrățișă și-mi zise:

— „Iată fiul meu! Ți-am îngrijit de haine pentru călătorie, Armele acelea sunt ale tale. Sunt aceleași pe cari mi le-a dat bunicul tău, când am plecat și eu între străini. Știu că le poți purta.

Nu le întrebuița însă nici odată decât când este atacat, atunci să dai cu setel!

Averea mea nu este mare. Uite, am împărțit-o în trei părți: Una e a ta, una e pentru nevoile mele, a treia însă să-ți fie un bun sfânt, de neatinș, decât în ceasul celei mai mari nevoi!”

Astfel vorbi bătrânul meu părinte și în ochi îi străluciau lacrimile. Poate din presimțiri fiindcă nu mai avea să-l văd vreodată.

Călătoria decurse bine. Nu peste multă vreme eram în Franța și după șase zile ajungeam în marele oraș Paris.

Prietenul meu, francezul, îmi închirie aci o cameră, povățuindu-mă

să-mi întrebuițez bine banii, cari erau în total două mii de taleri. Am stat trei ani la Paris, învățând tot ceeace avea nevoie să știe un medic bun.

Ar fi însă să mint, dacă aș spune că-mi plăcea acolo; obiceiurile poporului acela nu-mi plăceau. Aveam apoi foarte puțini prieteni adevărați. Aceștia însă, erau niște tineri foarte cum se cade.

În cele din urmă dorul de patrie puse stăpânire pe mine. În toată vremea aceea nu apzisem nimic despre tatăl meu și de aceea cum mi se ivi cel dintâi prilej prielnic, mă înapoiaș acasă.

Din Franța tocmai pleca o solie pentru Sublima Poartă. Ca medic-chirurg îmi găsi un loc în suita trimisului și ajunsei cu bine la Stambul.

Casa tatălui meu o găsi însă incuiată, iar vecinii se mirară, când m'au văzut, spunându-mi că părintele meu murise cu vreo două luni înainte. Preotul acela, care mă instruisese în tinerețe, îmi aduse cheia. Singur și părăsit am intrat în casa pustie. Am găsit toate, așa cum le lăsase tatăl meu. Numai banii, pe cari făgăduise că mi-i va lăsa, lipseau.

Întrebând pe preot despre ei, acesta se închină și spuse:

— Părintele d-tale a murit ca un om sfânt, de oarece a lăsat banii săi bisericii!”

Faptul acesta a fost și mi-a rămas neînțeles. Dar ce eram să fac?

Nu aveam martori împotriva preotului și trebuim să fiu bucuros, că nu socotise și casa și mărfurile tatălui meu drept o moștenire pentru el.

Aceasta a fost prima nenorocire care m'a izbit. După aceea însă, veni lovitură după lovitură.

Renumele meu de medic nu se împrăștiă deloc, deoarece mi-era rușine să mă fac tarabagiu de piață, peste tot lipsindu-mi recomandăția părintelui meu, care m'ar fi introdus la cei bogăți și de seamă.

Iar aceștia nu se mai gândeau acum la bietul Zaleukos.

Nici mărfurile rămase dela tata, nu găseau cumpărători, deoarece clienții i se împrăștiaseră după moarte, iar alții noi, capeti cu multă greutate.

Odată când mă gândeam cu des-nădejde la situația mea, îmi aminti, că văzusem adesea în Franța, bărbați de meseria mea, cari cutreierau țara, expunând în piețele orașelor, marfa lor.

Mi-aminti de asemeni, că se cumpără bucuros de la ei, deoarece

veneau de departe, precum și, că la un asemenea negoț se putea câștiga până la sută în sută.

Hotărârea mea fu luată curând. Vânduți casa părintească, încredințai o parte din banii luați pe ea unui prieten încercat, pentru a-i păstra, cu ceilalți cumpărai mărfuri, care se vedeau rar în Franța ca șaluri, lucruri de mătase, alifii și uleiuri, închiriai un loc pe un vapor și așa purceam a doua mea călătorie spre Franța.

Se părea că norocul era din nou cu mine, de îndată ce lăsa în urma mea castelele Dardanelor.

Călătoria noastră a fost scurtă și fericită.

Cutreerai orașele mari și mici ale Franței, găsind peste tot, ușor, cumpărători.

Prietenul meu de la Stambul îmi trimitea mereu mărfuri noi și mă îmbogăți din zi în zi mai mult. Când adunase însăfârșit destul pentru a crede, că pot să îndrănesc a face ceva mai mare, m'am dus cu mărfurile mele în Italia.

Trebuie să mărturisesc însă ceva, ce nu-mi aducea puține parale: chemai în ajutorul meu și arta medicală. Când soseam într'un oraș, puneam să se încunoștiințe lumea, că a venit un medic grec, care mai vindecase pe mulți alții. Și într'adevăr, balsamul și leacurile mele mi-au adus destui tehnici.

Astfel ajunsesem în orașul Florența din Italia. Mă hotărâi să rămân mai multă vreme în orașul acela. Pe deoparte fiindcă-mi plăcea mult, pe de alta fiindcă vroiam să mă odihnesc puțin de oboselile cutreerăturii mele.

Îmi închiriai o boltă în mahalaua St. Croce și nu departe de acolo câteva camere frumoase, care dădeau pe o terasă, la un han.

Numai decât vesti peste tot sosită mea de medic și neguțator.

Abia îmi deschisese prăvălia și cumpărătorii și începură să curgă și cu toate că prețurile îmi erau oarecum urcate, vindeam tot eu mai mult decât alții, deoarece eram prevenitor și amical cu clienții mei.

Petrecusem vreo patru zile plăcute la Florența, și într'o seară, pe când îmi și închisese prăvălia și după obiceiul meu, mă mai uitam încă odată în cutioarele mele cu alifii, găsi în una din ele un bilet, de care eu nu îmi aminteam să-l fi pus acolo. Îl desfăcu și văzui că eram invitat să mă aflu în noaptea aceea, pe Ponte Vecchio, la orele 12 punct. Mă gândii multă vreme, cine să-mi fi pus biletul acolo, dar cum nu cunoaștem pe nimeni la Florența

gândii că voi fi dus în taină la vre-un bolnav, lucru ce mi se mai întâmplase mie. De aceea mă hotărâi să mă duc. Din prudență îmi încinsesei însă sabia, pe care mi-o dăruise tatăl meu.

Când era foarte aproape de miezul nopții, plecai și ajunsei în curând pe Ponte Vecchio. Găsi podul părăsit și pustiu și hotărâi să aștept, până va apare acel, care mă chema.

Era o noapte rece. Luna strălucea puternic și mă uitam la apele râului Arno, ce luceau sub lumina senlenară. La bisericile orașului bătu ora 12.

Mă ridicai și văzui în fața mea un bărbat înalt, învăluit tot într-o mantie roșie, cu un capăt al acesteia acoperindu-și fața.

La început mă cam speriai, fiindcă răsărise atât de brusc în spatele meu, îmi revenii însă curând și îl întrebai:

— „Dacă m'ați chemat aici, spuneți, care vă e porunca?”

Mantia roșie se întoarse încet și zise rar:

— „Urmează-mă”.

Îmi era acum un pic de teamă să plec singur cu necunoscutul acesta; rămăsei deci pe loc și am spus:

— Nu așa, domnule. Nu îmi spuneți mai întâi, încotro? De asemenea ați putea să mi arătați fața d-voastră, pentru a ști, că nu îmi voiți răul”.

Roșul nu păru însă să se simți-sească de civintele mele.

— Dacă vrei Zaleukos, atunci rămâi, îmi răspunse și plecă mai departe.

Atunci mă infuriai.

— „Credetți — strigai eu, — că un bărbat ca mine se lasă batjocorit de orice nebun, și că am așteptat degeaba, în noaptea asta rece?”

Din trei sărituri îl ajunsesem, îl prinsei de mantie și strigai mai tare, pe când mâna cealaltă o puneam pe sabie; mantia îmi rămase însă în mână, iar necunoscutul dispăru după colțul vecin.

Mânia mea se potoli încetul cu încetul. Aveam cel puțin mantia și ea avea să-mi ajute de a găsi cheia acestei fantastice aventuri. Mi-o pusei pe umeri și o luai spre casă.

La vreo sută de pași mai departe, cineva trecu foarte aproape de mine și îmi șopti în franțuzește:

— „Fiți prudent, conte, în noaptea asta nu e nimic de făcut!”

Înainte de-a mă fi întors însă, acel cineva și trecuse, iar eu nu mai putui zări decât o umbră lunecând pe lângă case.

Observai imediat că vorbele nu mi se adresau mie ci mantiei de pe mine: totuși nu am putut ghici despre ce să fie vorba.

A doua zi dimineața cugetai ce am de făcut.

Dintru început mă gândii să vestesc în piață, că găsisem mantia.

Necunoscutul putea însă atunci să trimeată o a doua persoană să o ia și nu a-și fi avut în felul acesta nicio lămurire. Gândindu-mă așa, cercetai mai cu deamănuntul mantia. Era din califea grea, de Genua, roșie ca purpura, blănită cu astrachan și bogat brodată cu aur. Splendida privești a mantiei îmi dădu o idee, pe care mă hotărâi s'o pun în practică.

O dusei la prăvălie, punând-o în vânzare, dar pe un preț atât de ridicat, încât era imposibil să-i găsești cumpărător.

Scopul meu era, ca, oricine ar fi venit s'o cumpere, să mă uit bine la el, deoarece statura celui care mi-o lăsase în mâini, aș fi recunoscut-o dintr'o mie, oricât de puțin îl văzusem.

Veniră mulți doritori de a cumpăra-o, atrași de frumusețea ei fără seamăn, niciunul nu seamăna însă nici pe departe cu necunoscutul meu, precum nici nu vroia să plătească nimeni prețul ridicat de două sute de lechini.

Ciudat era faptul, că, întrebând dacă mai exista vreo asemenea mantie în Florența, toți îmi răspundeau nu, asigurându-mă că nu mai văzuseră nici odată un lucru atât de prețios și de plin de gust.

Era aproape seară, când veni în sfârșit un tânăr, care mai fusese adeseori la mine și care aruncând o pungă cu zechini pe masă, exclamă:

— Pe Dumnezeu! Zaleukos, trebuie să am mantia aceasta, chiar dacă voi ajunge în săpă de lemn, din pricina prețului ei!”

Începu apoi să numere monezile de aur. Eram în mare încurcătură. Eu nu expusesem mantia, decât pentru a atrage privirile necunoscutului și acum venea un nebun de tânăr, pentru a plăti prețul acela enorm.

Dar, ce mai puteam face? Cedai; pe de altă parte îmi făcea bine gândul, că eram atât dre frumosea, cât și eram atât de frumos despăgubit de aventura mea din noaptea aceea.

Tânărul își puse mantia pe el și plecă. Din prag se înapoie însă, desfăcând un bilet, care era prins de mantie, și mi-l aruncă spunând:

— Zaleukos, uite aici ceva, care nu cred să aparție mantiei.

Luai biletul cu indiferență, când iată ce scria în el:

„Adu în noaptea aceasta, la ora știută, mantia, la Ponte Vecchio, în schimbul a patru sute de zechini.”

Parcă mă trăznise cerul. Așa dar îmi jucasem singur norocul, găsindu-mi cu totul scopul! Nu mă mai

gândii multă vreme, strănsei cele două sute de zechini fugi după cel care cumpărase mantia și spusei:

— Ia-ți banii înapoi, dragă prietene și lasă-mi mantia; mi-e cu neputință să ți-o dau.

Acesta crezu la început că glumesc; când văzu însă că e în serios, se infurie de pretenția mea, mă făcu nebun și în cele din urmă ne luarăm la bătaie.

După o scurtă luptă, avui norocul să-i smulg mantia și tocmai vroiam să fug spre casă, când tânărul chemă poliția într'ajutor ducându-mă în fața judecătoarei.

Acesta fu foarte uimii de cele petrecute și dădu câștig de cauză adversarului meu. Eu oferii însă tânărului douăzeci, cincizeci, ba chiar o sută de zechini, peste cei două sute ai lui, dacă îmi lasă mie mantia. Și, ceace nu făcuseră rugămintele mele, a putut aur' meu. Îmi luă bănișori, iar eu mă înapoiai triumfător cu mantia. Trebuie să rabd însă ca toată Florența să mă creadă un sărit din minți.

Părerea lumii mi-era indiferentă. Știam mai bine ca oricine, că făcând așa cum făcusem, tot eu mai câștigam ceva.

Așteptai noaptea cu nerăbdare. La aceiaș vreme ca și ieri porni, cu mantia pe braț, spre Ponte Vecchio. Când bătu ultima lovitură de ceas, necunoscutul păși din umbră spre mine.

Fără îndoială, era acelaș de ieri.

— Ai mantia? am fost întrebat. Da, domnule, — i-am răspuns, — dar mă costă acum o sută de zechini”.

— Știu, răspunse ei, uite aici patru sute.

Păși cu mine până la balustrada podului și îmi numără monezile de aur.

Erau patru sute, minunat străluciau în lumina lunii și scilipirea lor îmi bucura inima. Ah! nu presimțea, că era ultima ei bucurie!

Băgai banii în buzunar și mă întorsei să mă uit bine la bunul necunoscut. Avea însă o mască pe obraz, de sub care mă străpungeau privirile a doi ochi întunecoși.

(Va urma)

FABRICA DE TRICOTAJE ȘI CIORAPI
LA TONI

PREZINTĂ O SERIE NOUA ÎN TRICOTAJE DE LUX CE VA FACE PLĂCERE FEMEII ELEGANTE

REMAIAZA CIORAPI DE MĂTASE ȘI TRICOTAJE DE ORICE FEL

MICHEL COHEN - BUCUREȘTI - PĂȘ ROMÂN 17-19

Prentice Mulford

Nerozia vieții

PRENTICE MULFORD nume aproape necunoscut la noi își are proslăvirea fericită în străinătate. Nu numai în America de unde a fost originar, ci și în Europa, unde filozofia lui cumpătată, scrisă într-o limbă pe înțelesul tuturor, presărată cu umor, a stârnit admirație printre intelectuali ca și printre oamenii de rând.

Redăm aci un capitol din una din operele sale:

„Nerozia vieții”, în care dezvoltă teorii nespuse de interesante și practice, traduse în fapte de către d-sa, asupra organizării sistematice a vieții. E o lectură folositoare și instructivă pentru toată lumea, indiferent de vârstă, sex, rang social. Opera lui Prentice Mulford e un fel de biblie a omului inteligent

ULTA vreme mă muncise gândul să-mi construiesc cu propriile mele mâini, o casă în inima codrului, să fiu în același timp și hama și stăpân și să traiesc acolo în singurătate.

Nu că așa fi fost cinic sau certat cu

lumea.

N'am nici un motiv să fiu certat cu lumea. Mi-a pricinuit multă veselie presărată printre migrație, accese de căință și fabricare de bune hotărâri. Pe acestea n'am putut să le pun des în practică, deoarece îmi putezau prea curând printre degete.

Am încercat să mă port bine cu viața și viața m'a răsplătit. Căci viața răspunde în chip ineluctabil zămbetului cu un zămbet, loviturii cu o lovitură. Și dacă acea care mă cîtește e o fată tânără, își va păstra frumusețea vreme mult mai îndelungată, dacă e amabilă, de dragul vieții, și nu de dragul societății — dacă poartă pe obraz o mască de amabilitate: ci dacă zămbește viitorului, — atunci și el îi zămbește la rândul lui.

În New-Yersey am dat însăfârșit de o bucată de pădure, de o mlaștină, de un izvor, de un pârâiaș și de un nobil stejar cu crengile mari. Sub acest stejar m'am apucaat să-mi fac casa.

Asta s'a întâmplat acum cinci ani. Pe atunci eram în vârstă de patruzeci și nouă de ani — iar astăzi nu mă simt mai bătrân — ba chiar ceva mai tânăr. Ceiace știu alții despre vârsta mea, asta-i altă chestie. Martorul cel mai important rămâne conștiința mea personală.

Ce se sinchisește omul, în timp ce organismul sau e regenerat de o buțelie de șampanie, de felul cum alții îl judecă pe el sau vârsta lui! *Această stare de nepăsare, ar trebui s'o putem elimina oricând din viață.*

Din acești patruzeci și nouă de ani ai vieții mele, am petrecut doi, ca matelot pe un vas comercial și pe o balenieră.

Pe aceasta din urmă, am servit

1) Tradus după a 8-a ediție a volumului din anul 1925.

ca bucătar, spre marea jale a tuturor de pe bord, care gravitau în sfera crimelor mele culinare. Abea când pluteam în largul mării, cei în drept descoperiră, cum că n'aveam habar de nobila și atât de folositoare artă a gătitului. Dar atunci era prea târziu.

Doisprezece ani, i-am petrecut în California, unde tot săpând, am scos la iveală pușcin aur și o groază de gunoi. Am ținut o școală, am condus un Bar și o băcănie, am călărit, ținând sub șea carnea destinată minerilor dela râul Tuolnamne, spre a o frăgezi. Am candidat la deputăție; am organizat o crescătorie de porci, care a dat greș: am servit ca sergent de stradă; ca agent fiscal și poștar; am căutat arginți în Nevada și n'am găsit decât zăpadă, decor și mizerie; — am făcut planuri uriașe; am gospodărit ferme îmbelșugate, prefăcându-le în pustietăți; am ținut conferințe și am scris la ziare. Mi-am pus la încercare constituția și legile secundare în chip respectabil. Mai e intactă și acum, deși așa fi putut să am la boli, câte as fi poftit — dacă mi-ar fi dat în gând, să plătesc pentru asta doctorilor.

Am văzut Capul Horn, Londra, Paris, Viena, o balenă la țarm, un echipaj răsărit — și o cucoană, care n'avea nevoie de o pălărie nouă; — era moartă.

Am trăit doi ani în Anglia, am avut acolo un timp minunat și foarte puțin capital, am văzut țara dela granițele Scoției până la Dover, am frecventat peste treizeci de familii, săraci și bogați, suspuși și umili, pe aristocrați și oameni de rând.

Până a nu-mi lua zborul în lume, am condus, la vârsta de patruzeci și doi ani, un hotel la țară, pe care l'am dat de răpă în patru ani; dar pe prietenii copilăriei mele, călăritul cailor mei, nu-i costa un cent. Frumoasă epocă am mai trăit eu ca director al acestui hotel, pe care tatăl meu muribund, l-a lăsat moștenire mamei. A fost nevoită, să-l lase aproape în întregime pe seama celui mai în vârstă și unicului fiu al ei. Acel fiu, eram eu. Mama mea, înzestrată cu simț practic, avea o antipatie pentru această afacere, iar eu am scăpat-o curând de belea, făcându-i un bine cu asta și având și eu plăcerea mea. Țineam un bar,

care era devastat regulat de prietenii mei, deoarece băuturile nu-i costau acolo aproape nimic, ba în cele mai multe cazuri chiar nimic — fapt, ce sporea veselia generală, dar nu și veniturile.

Orașul meu natal era o localitate, în care doar încercarea unui băiat, de-a povesti mamei sale tot ce gândise, făcuse și încercase în decurs de douăzeci și patru de ore, ar fi stârnit alăta ceartă, groază și dispreț, încât l-ar fi alungat pentru o lună de zile din comună.

Oraș, în care copiii își mințeau sistematic, conștiincios și fără urmă de remușcare părni, tot așa, după cum și aceștia mințiseră pe vremuri „bunicii”. În care jumătate din populație era abstinentă, urând pe băutorii de whisky, mai mult decât whisky-ul însăși, înjurând în ne-temperate societăți de temperanță pe acei ce erau de altă părere, în care oratorii erau beți de prejudecăți, zel și furie de convertire, așa după cum alți bețivi se imbată cu rachiu.

Barul nostru s'a închis într-o bună zi, deoarece știusem să potrivească crurile în așa fel, ca suma cheltuielilor, să depășească totdeauna veniturile. O urmăre bună a fost aceea, că după închiderea barului nostru, tinerii erau nevoiți să-și procure stimulentele în alt local, unde trebuiau să le plătească, și aceasta e totdeauna un puternic imbold la sobrietate — dacă nu chiar la etică în general.

După ce izbutisem să le fac toate astea — și nu e puțin lucru pentru un băiat de șaptesprezece ani, — m'am dus în lume, să-mi caut norocul — și-l caut și acum, cu rezultate, care vorbesc desigur parte pentru mine, parte împotriva mea. Intenționez să trăiesc alte timpuri, mult mai bune.

ARGINTARIA
PFORZHEIM
BUCUREȘTI - STR. COLTEI 6
SINGURUL MAGAZIN
SPECIAL CU ORFEBRIE
TĂCĂMURI ȘI CRISTALE
CEA MAI BOGATĂ EXPOZITIE
CELE MAI IEFTINE PREȚURI

FIIND DEPOZIT
DE FABRICĂ

DACĂ NU ȘTIE ? !

— Dar cum te-ai lăsat sărutată de american, fata-mea ?
— Ce eram să fac mamă, dacă nu știu hoabă englezește ?

REZON

Ea: De când ne cunoaștem, nu te-am auzit spunându-mi un cuvânt serios.

El: Păi dacă tot timpul vorbim numai de tine ! ? !

MODESTIE

— Spune-mi, Mimi, au fost multe fete frumoase la bal ?
— Nu dragă ! Eram doar vre-o cinc.

Cel mai mare succes

de librărie, în lumea întregă, i-au avut romanele d-lui MAURICE DEKOBRA: **Cu Inima întristată, Madona din Tren și Gondola cu Himere**, tipărite și în românește de Editura „Cugetarea” Ultimul său roman: **Serenada Călăului** care reputează acelaș mare succes, a apărut zilele acestea tot în Editura „Cugetarea” (București, Str. Mătăsari, 23).—De vânzare la toate librăriile din țară

Prețul Lei 60

Melancolia zilelor de toamnă ne turbură sufletul, înveș mândându-l în mozaicul dorurilor și al târziilor aduceri aminte. Ultimile crisanteme care ne-au legănat visele în amurguri pline de dușoșie, își iau rămas bun dela noi risipindu-și tristețile, în nesfârșirea fără nume, fără raze aurii de lună și fără acorduri de vioară.

Toamna își întinde aripile grele îmbrățișând întregul stol de gunguriri lente și mălăsoase.

Prin unghiere, cântecele au tăcut, iar d'asupra gândurilor mele plutește regretul unor ciripiri de mult apuse în nostalgia seriilor de toamnă cenușie.

Unde sunt florile ?

Unde sunt cântecele ?

Unde e primăvara ?

Unde sunt zămebele ei ?

Și cum îmi plimbam desnădejdea gândurilor prin cenușul nopții pline de nepricepute desamăgiri, din dată, zăresc prin penumbra albelor trotoare, pe doi din prietenii mei — Mitică și Petrică — aglându-se grozav în calmul stradei cu case de rugină.

M'am oprit locului și am stat uitat, și doritor să aflu pricina acestei aprinse discuții, din care nu înțelegeam nimic !

— Numai un prost nu poate înțelege !

— Rogu-te Costică dragă ! Nu te pripri, fii mai calm ! Despre ce e vorba ?

— Păi, să vezi, răspunde amicul roșu la față ! Eu m'am căsătorit cu o văduvă simpatică, Tanți Parapon care la rândul ei, avea o fată frumoasă Valerica, de vre-o 16—17 anișori, ce să-ți spun, un boboc !

Venind din când în când pe la mineacasă, tatăl meu, văduv de mult s'a văzut deodată îndăgostit de fată și fără să stea mult pe gânduri s'a căsătorit cu ea, devenind tata, ginerile meu, iar fata mea vitregă Valerica, mi-a devenit mie, mamă iar nevastei mele Tanți, i-a devenit soacră !

— Cum soacră ?

— Foarte simplu ! Ca soție a tatălui meu, prin tată !

— A, da ! Prin tată ! Așa e !

— Nevasta mea, Tanți, a născut un băiat Nicușor, care a devenit cumnatul tatălui meu și frate vitreg al soacrei mele, adică al mamei sale vitrege.

— Cum, al mamei sale vitrege ? Avea două mame ?

— Nu frate ! De ce nu înțelegi ? Mama mea vitregă nu este fiica nevastei mele ?

— Este !

— Păi dacă este, băia ! lui meu nu e frate cu ea prin tată ?

— A, da ! Tot prin tată ! Așa e !

— Păi dacă e așa, îmi este și

mie unchiu și lui tata tot unchiu.

— Cum așa ?

— Foarte simplu ! M'e prin nevastă și lui tata prin mamă !

— A, da ! Prin mamă !

— Mama vitregă care este sora unchiului meu — adică fiica nevastei mele, — a născut și ea un băiat, — Ionel — care a devenit, nu numai fratele meu, dar și nepotul meu, adică iul fetei nevastei mele. Este ?

— Este ! Adică... da ! Nepot de fiică !

— Nevasta mea Tanți, este soacra tatălui meu și nevasta tatălui meu, este fiica nevastei mele așa că eu sunt socrul tatălui meu și fiul fetei mele vitrege.

— Nu înțeleg ! Cum fiul ?

— Păi, dacă ești prost ! Nu vezi că e simplu ca „bună ziua” ?

— Așa ? Atunci, ce mai încoace încolo ? Bună ziua !

Un vânt ușurel se zbungue cu noaptea risipindu-se zgolbiu prin imensitate. De undeva se aud ecouri murinde de carantină. Prin aer circulă fantome de plumb, nevăzute.

E toamnă în suflete.

E toamnă pretu indeni.

ION PRIBEAGU

Pentru cititoarele noastre

SFATURI DE HIGIENĂ. — RETETE DE FRUMUSEȚE. — INDRUMĂRI PENTRU A CUCERI ȘI PASTRA SIMPATIILE. — RETETE DE GOSPODĂRIE

Aceste vor fi subiectele rubricii noi pe care o introducem și care de bună seamă va interesa în mod deosebit pe toate cititoarele noastre.

Rubrica aceasta va fi scrisă de distinsa noastră colaboratoare doamna Laura.

Înapoiată de curând din Paris, unde a cercetat zilnic institute de igienă, infrumusețarea, cursurile de eleganță, d-na Laura rămasă în corespondență cu conducătoarele și medicii acestor mari case, va ține la curent pe cititoarele noastre cu ultimele invenții ale științei puse în slujba idealului femeiesc.

Acelea de-a fi atrăgătoare, de-a plăcea, de-a reține, d'a fi mereu tânără, seducătoare, iubită de toți ai săi.

În noua rubrică sfaturile de igienă, rețetele de frumusețe, rețetele gospodărești vor alterna cu sfaturile ce privesc interiorul.

Ceva mai mult. D-a Laura va pune competența, experiența sa la dispoziția cititoarelor, răspunzând oricărei întrebări cu privire la subiectele de mai sus. Citiți deci în numărul viitor noua rubrică: „Pentru femei” de Laura.

Rubrica Filatelică

Filateliștii profesioniști și amatori

Pentru neinițiași, pentru cei cari privesc curioși, dacă nu chiar compătimitori minuțiozitatea cu care prietenii filateliei culeg rarități, cataloghează seri și îngrijesc de albumele lor, se pune întotdeauna o întrebare justă în parte, și care rare ori capătă un răspuns acceptabil: ce folos rezultă de pe urma acestei indeletniciri, pentru colecționari?

Un cunoscător în materie, soluționează chestiunea foarte simplu: Ocupațiunea sa, i se pare atât de firească, încât nu-i pare necesară enunțarea unei definiții.

Pentru a stabili totuși, în linii distincte, activitatea noastră dela pașii inițiali ai rubricii, să căutăm a furniza noi lămurirea.

Deosebim două categorii de filateliști: profesioniști și amatori.

În prima categorie cuprindem atât pe comerciantul confortabil instalat, nu numai în două-trei rafturi cum este cazul la noi, sau pe cei cu firmă înregistrată, cari activează contrar prevederilor codului comercial, ei și marile case de specialitate ca Yvert, Stock, Gibonn, etc., cât și pe micul comerciant, să-i zicem ambulant, care-ți vinde „Româniile” cu mia pentru câțiva lei. Între ace-

ste două extreme se află clasa intermediară a amatorilor, deveniți uneori ocazional, profesioniști. Excepționând pe aceștia din urmă, filateliștii enumărați aci se ocupă cu această materie exclusiv în urmărirea unui beneficiu material, persistent însă, nu eventual. Sursa lor de întreținere o constituie cumpărarea de valori pe un preț convenabil și distribuirea lor cu o diferență care le constituie câștigul.

În a doua categorie intră amatorii puri, cari colecționează numai de dragul artei. Ei nu vând, ei cumpără numai, pentru completarea albumelor. Scopul lor este estetica albumelor și satisfacția înfinită ce rezultă dintr-o colecție desăvârșită, rară și frumoasă. Pot fi comparați atât cu amatorii de antichități cât și cu pasionații colecționari de picturi, broderii alese, arme, etc.

Aceste două clase trădesc una prin alta: existența primei este dependentă de a celei secunde și viceversa.

Noi, avem deasemenea un rost precis: să stabilim între ambele, o relațiune cât mai strânsă și utilă.

AR. VOGEL

Cinematografice

NOTAȚI CĂ..

...frumoasa soție a lui Doug, Mary Pickford, răspunde prin următoarele 7 reguli, cititoarelor care îi cer să le introducă în studio și să le prezinte regisorilor:

1. Nu debutați fără a avea traiul asigurat pe cel puțin un an de zile.

2. Nu încercați să vă faceți carieră în cinematograful fără a vă fi asigurat o a doua carieră, unde să vă refugiați în caz de insucces.

3. Înainte de a debuta, dacă e posibil strângeți-vă o bună doză de experiență de scenă.

4. Atunci când vă prezentați, aduceți cât mai multe fotografii; veți avea astfel o mai mare șansă de a fi angajate.

5. Garderoba voastră trebuie să fie bogată și variată.

6. Va fi fatal pentru voi de veți considera cinematograful doar un simplu amuzament; arta cinematografică e dificilă; pentru a reuși trebuie să fiți sincere și ambițioase.

7. Ca și în celelalte profesii, nu uitați că acelea care pun mai multă inteligență în lucrul lor, vor avea mare șansă de a reuși.

... Doug și Mary, trebuie să plătească drept impozit statului american suma de 15.000.000 lei. Făcându-se socoteala după această impunere, Mary trece — vorbind de bogăție — drept a treia femeie din lume iar Doug vine imediat după Rockefeller-Vanderbilt și Ford.

... Sandra Milovanoff, este foarte grav bolnavă. În urma unei răceli ce a contractat acum câteva zile, la turnarea unui film, în care detine rolul principal.

... Presa străină a consacrat ca cel mai reușit film ce tratează viața studențească din Heidelberg, realizarea lui Ernst Lubitsch „Prințul Student” în care apar Ramon Novarro și Norma Shearer.

... Prețurile la teatrul din Berlin unde va cânta Ramon Novarro, s'au ridicat la sume nemai auzite. Ne mai găsindu-se bilete de vânzare și fiind o cerere foarte mare prețul — de pildă — a unui loc din fundul sălii s'au ridicat la frumoasa sumă de 4500 lei.

... Mult așteptata revistă „Cine-Mondial”, care apare la 1 Decembrie, va întrece presa noastră de specialitate, prin bogăția articolelor semnate de persoane cu renume mondial, prin diversitatea clișeeilor, ce vor abunda în paginile ei și prin forma literară în care e redactată.

CONCURSUL

Din pricina lipsei din Capitală a celui mai de seamă membru din comitetul concursului de frumusețe suntem nevoiți să amânăm pe săptămâna viitoare publicarea juriilor.

EROARE

— Imi face impresia, că toți bărbații sunt tot atât de proști, ca și tine.

— Nu crede asta, dragă! Căci sunt mulți necăsătorii!

Mica Publicitate

ANUNCIURI ECONOMICE. 5 LEI CUVANTUL. MINIMUM 10 CUV.

SCHIMB mărci cu toate țările după Yvert. Minimum 200 fr.

Brouais, 75, Rue du Pinson, Boitsfort Bruxelles (Belgia).

SCHIMB mărci cu toate țările. 300 fr. Th. Allard, Linkoping (Suedia).

UNA MARG. GALIBERN, Pelotas Sud (Brazilia), schimbă mărci cu toate țările.

DR. FISCHL, Truhlarska 7, Praga, schimbă mărci cu toate țările. Min. 200 fr.

M. ESTRADA, Rue Bailen 126 Barcelona (Spania), schimbă mărci cu toate țările. Preferă neuzate.

ECHANGE 1-10 pas communs aussi sur feuil. M-me Reyman, villa des Hironnelles, Wandee (Belgia).

M. BLUMENTHAL & Co. Căsuța Poștală 451 București, schimbă mărci cu toate țările.

E. ANDROULAKIS, P. O. B. III, Post Sudan (Sudan) Africa, dorește relațiuni cu toți colecționarii din lume.

SCHIMB 1-25 buc. cu toate țările, dau Olanda și colonii.

I. V. SCHAIJIC, Soerabaijsir, 20, Utrecht (Olanda).

HAMILTON JACKSON, Joeville Johannesburg (Trasvaal), vinde mărci în curs cu 10 la sută rabat.

Fachirul: Uite un tântar! Să știi că o să mă piște! (Gutierrez, Madrid)

PLOUA mărunț. Era toamnă și întunecă besnă. Scevola Popescu, — Duțu — cum îi zicea nevasta, venia stropit de noroiu cu genunchii slabi, cu capul greu, iuducându-se cu asprime: „Să lipscești douăzeci și patru de ore încheiate: ...Om însurat ești tu, ori ce dracu ești: Ce-or zice colgi la biurou, prăpăditule!.. Ce o să zică biata nevastă, amărățule!.. Tu petreci și ea săraca, așteaptă!.. pentru că e proastă!.. Să fie mai deșteaptă!.. Ce-ai putea să-i zici!.. Pierzi sănătatea, îți-ai pierdut banii, o să-ți pierzi și slujba, să vedem cu ce o să îți casă, că suntem abia la începutul lumii!.. Ptiu, bălute-ar Dumnezeu să te bată!.. Mutră de secretar ai tu?..” se apostrofa el, privind se în oglinda unei fațade luminate puternic de un becreclamă: „Țigan nu slujbaș, țigan de lae cu ochi de capră moartă și în loc de nas borta.”

Dar pe măsură ce se apropia de casă i se strângea inima... „Ce-are să zică Puia. Nu i-am luat nimic!.. Am cheltuit atâția bani!.. Să-i fi luat barim ceva!.. Auzi hall!.. Să pleci cu noaptea în cap și să vii la trei dimineața!.. De nu s'ar trezi!.. La urma, urnei o să-i spun și eu, dragă iartă-mă, am făcut-o, am făcut-o... Taie-mi capul, fă-mi ce vrei, dar lasă-mă să mă culc nițel!.. și numai înăică e de vină. De câte ori mă înfălesc cu omul ăla, mă încurc regulat; n'am văzut de când sunt așa târae-brău.

Intră binișor. N'aprinse nici un chibrit măcar, sperând să se poată strecura nebănuit, în pat. Dibuiind se așeză pe scaun în antreul ce-i servea și de sufragerie și, reținându-și răsuflarea, desbrăcându-se hoțeste, renunțând de a mai scoate gulerul din cauza butonului care se deschidea greu, se îndreptă călcând ca o silfidă, spre dormitor. Nimeri ușa din instinct, dar când s'apese pe clanță, umbrela pe care o răzimasese de perete, căzu cu zgomot asurzitor, repercutat de ecou, înzecit de liniștea nopții.

— Cine-i, se auzi vocea nevastă-si din dormitor, repezându-se să încue ușa... Duțule tu ești?

— Eu.

— Vai, cât m'am speriat!

— Descue, dă-mi drumul!.. Eu sunt.

— Acum se vine?

— Ce-a căzut?

— N'a căzut nimic, tu știi ce-a căzut.

— Nu vorbesc de umbrelă, am auzit un șgomot în dormitor.

— Poate când am sărit din pat.

— Aprinde.

— Nu, te rog. Bine c'ai venit!..

Dac'ai ști ce rău îmi este

— Migrena?

— Mă doare capul de nu văz cu ochii!..

— Nu deschide ușa dela bae că-i frig, nu vezi, sunt înghețată. Cumpără-mi mai bine un piramidon.

— Acu noaptea!..

— Dacă îți la mine.

— Noaptea dragă!.. Ai idee cât e ceasul?

— Așa?.. Da când stai, cu cine stai, nu te uiți să vezi cât e ceasul!.. și eu care mă doare capul și mor!..

— Bine dragă, mă duc, numai să găsească. Dă-mi bani!..

— Ce n'ai?

— Iartă-mă, îți spun eu!..

— Na, adu mâna!.. Să vii repede, că mi-e frică!..

— Imediat!.. Ce frică, nu fii copilă!..

Bucuros că scăpase ieftin, d-nul Scevola Popescu, secretar la presă, ririile statului, se îmbracă la repezeală, luându-și din cuer paltonul peste cămașă și eși stăpân pe soară, sărind scările, făgăduindu și să fie cuminte, aranjând lucrurile strună pentru viitor.

„Nu mai beau, nu mai fumez, nici nu mai joc să mă pice cu ceară!.. Stau acasă, mănânc, citesc un ziar și mă culc!.. Când m'oiu duce ies cu nevasta!.. Noi amândoi!.. Un cinematograf, o bere și acasă!.. Am de încasat ore suplimentare, mai o delegație, ne ajunge!.. Leafa o pun toată la economie, la vară să ne ducem și noi la Paris. S'au dus toți idioții, numai eu am rămas, pentru că am hrănit toți păcătoșii și am dat de băut la toți trântorii!.. Acum s'a isprăvit. Să mai găsească și alți proști.”

Monologând astfel, ajunse la farmacie. Vântul răscolea ploaia și i-o arunca în obraz. Sună îndelung cu gulerul ridicat, sgribulit, de frig. Fără să cerceze avusesse noroc. Un tânăr cu părul vâlvoi, îmbrăcat cu pardesiu peste cămașa de noapte deschise și-l întrebă, ursuz, cu ochii cârpiți de somn ca orice intern de serviciu:

— Ce doriți?.. Aa, bună seara domnule Popescu!.. Ce s'a întâmplat?

— Dragă, bunăseara. Iartă-mă, te rog!.. Nu-i nimic. Nevasta, o cam doare capul!.. Te-am deranjat degeaba!.. Numai un piramidon, nu te supăra!.. zău!.. știți cum sunt femeile.

— Vai de mine, vă cunosc, ce-are afacc!.. Sunteți mobilizat?

— Eu?

— Unde vă vedeam în manta!..

Stați! Domnule Popescu!.. Piramidonul!..

Gh. BRĂESCU

Superstiții curioase

HENRY III, regele Franței, nu rămânea niciodată singur în camera cu o pisică.

DUCELE DE EPERMON, leșina la vederea unui epuraș.

WLADISLAW, regele Poloniei, începea să tremure și o luă la rugă, la vederea merelor.

SCALIGER, cunoscutul filolog, tremura din tot corpul, la vederea borcanului.

Lui TICHON DE RRAHE, i se tăiau picioarele, dacă îi treceau pe dinaintele un epure sau o vulpe.

BOYLE, era apucat de crampe, când auzea curgând apa din robinet.

MARIA DE MEDICIS, nu putea suferi trandafirii, — nici chiar pe cei pictați, — cu toate că iubia toate florile.

ȚARUL IOAN II al Rusiei, leșina la vederea unei femei.

BACON, avea regulat amețeli, în nopțile fără lună.

DAR PERSONAL?

— Ce iubesc la tine? Fata ta de lapte, ochii, ca mura, brațele de marmură, părul de!..

— Dar pe mine personal, nu mă iubești?

„Cuza-Vodă”

Un cunoscut scriitor de romane a avut fericita idee să studieze viața „Domnitorului Cuza” și să extragă părțile cele mai interesante pentru public.

Din acestea a alcătuit un roman care, brodat pe diferitele întâmplări politice, de pe atunci, răsună să captiveze în cel mai înalt grad interesul cititorului.

Autorul acestui roman este cunoscutul scriitor Vasile Pop, autorul unui mare număr de scrieri, și acum în urmă, autorul „Inconjurului lumii fără voie”!..

Stilu! romanului „Cuza Vodă” pe lângă că e de o rară limpezime, are avantajul de a fi extrem de interesant, prin faptul că tratează într-o limbă clară, cele mai palpabile evenimente din vremurile de zbucium politic de acum 75 ani.

Cititorul pe lângă plăcerea ce-i produce lectura acestei scrieri, are și avantajul, că se documentează în mod plăcut asupra unor evenimente pe care altfel ar trebui să le scoată de prin bibliotecă.

Romanul „Cuza Vodă” merită să fie citit de către toți admiratorii marilor „Domn”.

Gh. FR.

Grafologia

LA cererea cititorilor, introducem rubrica grafologică. Pentru cei cari n'au urmărit revista dela apariția ei, suntem datori să dăm câteva lămuriri:

Grafologia este o știință: știința cu ajutorul căreia din scrisul culva se poate preciza caracterul său. Adagiul „cunoaște-te pe tine însuși” e vechi de câteva mii de ani, dar nu toți îi acordă însemnătatea pe care trebuie s'o albe acest precept. Nimeni nu se cunoaște îndeajuns și nimic nu e mai folositor decât să te cunoști singur, pe tine. În acest fel multe necazuri și dureri s'ar putea evita, multe defecte corectate și fieceare ar putea să-și pună în valoare calitățile utile. Sau când e vorba de doi inși cari vor să-și lege viața laolaltă toate mijloacele ca în mod reciproc să-și cunoască caracterul, trebuiesc folosite. Știința grafologiei este cea dintâi chemată, în acest caz, să-și spună cuvântul ei.

„Realitatea Ilustrată” a angajat un grafolog special și în revistă, sau prin scrisoare, vom răspunde cititorilor cari ne vor solicita. Spre a se putea face analiza, cititorii vor trimite un manuscris cu cerneală, de o dată ceva mai veche, adică nu unul anume făcut pentru cercetarea grafologică. Ca răspunsul să apară în revistă, se va adăuga o taxă de 100 lei. Abonații plătesc numai 50 lei dacă adaugă numărul chitanței de abonament.

Ella. — Nu-i un caracter comun din pricina multiplelor contradicții. S'ar părea că are două suflete: când unul când celălalt e detronat. Repede își dă seama de orice situație inteligentă, acum se desvoltă, are înclinare spre teatru, fantezia bogată, așa încât adesea pierde sentimentul realității. Ironică și malițioasă. Sensibilitatea îi strică mult. E capricioasă erotică și de multe ori fără tact. Stă sub influența impresiilor momentane. Are multe depresțiuni sufletești.

Nina. — Influentabilă. Suflet bolnăvicios, care-și creează suferințe. Fundamental rău edificată, așa încât toată viața își va face dureri. Nu e prea comunicativă în chestiuni sufletești. Totdeauna neîncrezătoare, și are pasiuni multe. Inchipuită și aleargă după iluzii la care nu poate să ajungă. Are multă încredere într-o nouă carieră, dar pentru aceasta nu e făcută. Răutăcioasă, citește mult dar cărțile și le alege fără valoare. Fire visătoare, nervoasă și înflăcărată. Simțitoare, neliniștită și cu voința slabă. Adesea pierde judecata dreaptă.

Achille. — Nehotărît. Prea repede face un lucru fără să chibzuiească și se plictisește repede. Prevăzător, închis, cam inchipuit, rațional. Foarte sensibil și repede reacționează dacă este vătămat. Se inspiră ușuratic de multe ori timid. Iubirea e pentru el o distracție. În ultimii ani s'a schimbat foarte mult.

Lucostarc. — Îl caracterizează ne-

liniștea. Foarte aprins. Îi plac complicațiile și dacă nu există și le face. Nervos. Nehotărît. Ager la minte. Istet sensibil. Se însufletește repede. Totul depinde la el de dispoziția sufletească. Dă mult pe exterior. Se agită. E multilateral. Adesea inchipuit. Activ. Vorbește cu ușurință. Are tendința să facă totul!

Venera. — Născută cu o nervozitate bolnăvicioasă, pesimistă. Melancolică nehotărîtă. E păcat că a lăsat ca viața să-i deraieze în felul de azi. A avut voință... dar acum e foarte pasivă. Are sentimentul formelor și s'ar potrivi pe scenă. Se ocupă cu prea multe lucruri de oda-

tă și astfel nu poate termina nici unul. Se supără repede dar supărarea nu ține mult. Nu-i plac oamenii și se retrage din fața lor, din pricina că în fiecare vede un răuvoitor. E necomunicativă și capricioasă. Afectuoasă și are sentimentul muzicii. A citit mult dar acum o plictisește lectura. Nu prea cunoaște dragostea.

Adonis. — Foarte sensibil. Agitat. În lucrurile lui nu arată vreun rezultat deosebit, pentru că se plictisește curând. Se ocupă cu prea multe, așa încât mintea lui cunostiințele nu sunt suficient ordonate și n'are o imagine clară despre vreun lucru. Exagerat. Incăpățânat. Se prețuiește mai mult decât valoarea proprie. Influentabil. De multe ori fără tact, dar credincios și prieten bun.

ROȘUL

— SCHIȚĂ —

Mitu Stănescu își luă pălăria din cuier și-și îmbrăcă pardesiul. Mai privi odată telegrama.

— „Vasăzică cu trenul de cinci... Mai e o jumătate de ceas... Tocmai bine...”

Coborî scara și eși în stradă... Aerul umed de toamnă îl izbi în față făcându-l să-și ducă batista la gură, înecat de o tuse seacă.

— „Ah! Tusea asta, tusea asta!”... Și-i spusese doctorul să se ferească de umezeală, că e primejduit. Dar acum trebuia să primească pe Ivi, logodnica lui. Cum să nu se ducă!?!... Ivi a lui...

Drumul până la gară e scurt. Câteva minute de mers. Caldaramul poartă ochiuri de bălți, semănând a pete de grăsime. Cerul îi seamănă: nori murdari pătând seninul. Mitu e supărat pe toamnă. Prea contrastează mult cu primăvara din sufletul lui.

De-a curmezișul stradei se zărește gara. Ea se potrivește anotimpului: neagră și urâtă. Dar aci va primi pe Ivi, și unde e Ivi a lui, se risipesc negurile și capătă farmec chiar urâtul. Se cunoaște chiar că e aproape, asta o arată ghirlandele de viță sălbată ce împodobesc fațada gării, dinspre terasament.

În lungul peronului, se plimbă o mulțime împeștrită de oameni consultând des ceasornicul implantat în peretele decorat cu reclame multicolore. Mai sunt douăzeci de minute până la sosirea trenului. Ivi e din ce în ce mai aproape.

Fumul dela mașinile în manevră îi atâță din nou plămâni. Tusea îi nu mult, zguduindu-și tot trupul, umezindu-și ochii. În batistă rămăsese un firicel ros de sânge. Mitu l-a zărit. Inima i se strânse dureros. Își aduse aminte de spusele doctorului. Câte îi vorbise acesta atunci: „ai plămâni slabi... ferește-te cât mai mult... tuberculoza”. Il venea să țipe, să-și verse sufletul... „Tuberculoza... Ah Doamne!... Și Ivi?”

Ideile îi trec prin cap repede, repede. Îi veni aproape ameteală... O nouă tuse mai lungă și mai seacă, așternu în batistă un nou fir roșu, peste primul.

Noaptea, — cu trenul

Sboară trenul — cași gândul —
Pufuind în lungul șinii.
În vagoane, căldătorii,
Dorm în cântecul mașinii.

Dela geam privesc în noapte,
Depărtări nedefinite,
Cu câmpii, păduri și sate,
În miresme adormite.

Nu mai văd flăcăi, nici fete, —
Ca'n „Cuptor” — aprins de soare,
Aplecați de corp în două,
Secerând printre ogoare.

Și nici turma cu ciobanii,
Aciuită la vreo târlă;

...Roșu... Roșu...

Câtă ură se strânse în inima lui Mitu, pentru acest roșu!... Se refugie în restaurantul gării. Nu mai putea sta pe peron: erau prea multe lucruri roșii: șepcile funcționarilor c. f. r-iști, reclame, automatele... toate, toate erau roșii...

Se așază greoiu pe un scaun la masa lungă a restaurantului. Din mijlocul mesei, câteva crizanteme revarsă din vază, culoarea lor sângeroasă.

Voi să fugă.

...Oh! Roșul... Tuberculoza!... Dar, roșu nu era și trandafirul primit de la Ivi, prima dovadă a iubirii către el?... Ori buzele ei nu erau roșii, roșii?...

Mitu zămbi dalilor roșii...

Ding - dang! Ding - dang! Trenul pleca din ultima stație.

Își zise încet:

— „...Vine Ivi...”

Apoi îl chemă roșul buzelor ei, ce-l recunoscuse în culoarea unui automat. Se apropie și introduse o monedă. O napolitană cu înveliș roșu căzu. O desfăcu încet păstrând numai învelitoarea. Se uită cu drag la ea; vedea trandafirul, buzele ei. Un curent de aer provocat de deschiderea ușii dela sala de așteptare, i-o smulse din mână, târându-o pe ciment, printre picioarele șefului gării, apoi o duse până între șine. Mitu, rămas cu mâna întinsă, se uită buimac după ea. Trupul i se convulsionă iar și tusea răsună înecându-l din nou. Nu se uită la roșul din batistă, ci la acela dintre șine... Ivi... buzele ei... Departe se auzi fluieratul trenului. Sufletul îi trăgea înainte. Il chemau roțile ce veneau în goană, îl chema roșul foitei dintre șine. Buza i se lăsă într-o parte, ochii i se bolbară prosteste...

Trenul intră gonind în gară.

Mitu se avântă îmbrâncind pe șeful șării și nu se opri decât în fața botului mașinei, care-i târi corpul, sfărâmandu-l de pietrișul terasamentului.

Dealungul șinelor, se înșiră o dără de sânge, roșu ca primul trandafir dela Ivi, roșu ca buzele ei....

EUG. STARCK

Pagina scrisă de cititori

Cititorii și cărțile

Se spune că la noi se citește foarte puțin sau aproape de loc. Totuși nu-i atât de adevărat. La noi se găsesc cititori de cărți serioase, nu atât cât în alte părți, dar totuși sunt.

E o mare greșală de a se stabili numărul cititorilor după numărul cărților vândute. Oare toți cititorii au posibilitatea de a-și cumpăra cărți? Câți își permit luxul acesta? Foarte puțini.

Cu toate acestea și acei cari nu-și pot cumpăra cărți, citesc, imprumutându-se unii pe alții. De multe ori o carte cumpărată de unul ajunge a fi citită și de alți 5 sau 6 cititori. Cine-i vinovat că se vând atât de puține cărți? Publicul? Nu.

Vinovați, sunt editorii, prin faptul că pun prețuri enorme la volume.—În raport, cu cărțile literare străine — ceea ce face pe mulți cititori să se lase păgubași de toată dragostea pentru literatura românească, cu atât mai mult cu cât prin neglijența legatului o carte, pe care o plătești cu 100 lei după ce o citești odată, îi cad foile sau copertile așa că toată valoarea ei bibliofilă, se pierde. Dacă s'ar da mai multă atențiune faptului acesta s'ar vedea că sunt mai mulți cititori, decât se bănuiește.

EM. G.-VASLUI

Toamnă

Frunzele-au căzut din creangă
Pomii cânt o epopee —
Pe cărare se mai plimbă
Întristată, o femeie...

Pe o banc'ascunsă'n tufă.
Ea s'așază obosită;
Asta-i locul unde-o vară,
Ea cu drag a fost iubită.

Și privind discretă'n lături,
(Ca să nu fie văzută)
Buzele-și apleacă iute
Și speteaza e sărată,

EMIL H. NONU

Bunica

Ca o icoană a prea Sfintei
Din blânda mea copilărie,
Bunico, tu-mi răsarî în minte
Cu zâmbet plin de duioșie.

Te văd șezând la focul vetrei,
Spunând poveștile cu smei.
Mirați, de smeul din povește,
Te-ascultă patru nepoți.

Acelaș zâmbet Vai pe buze.
Ca'n goul zilelor trecute,
Aceleași vorbe repetate,
Firave, blânde și tăcute.

Tu torci și spui mereu povestea.
Cu Făt-Frumos și Cosinzăna,
Cu craiul Dan, stăpân pe codru,
Cu mândra zăna lui, Neana.....

Au adormit visând nepoții
L'a basmului duioasă vrajă,
Ș'n liniștea molcum, a casei,
Tu singură mai stai de straje.

GEORGE PREOTEȘCU-Urlueni

Ori cirezile de vite,
Cum s'adapă la vreo gârlă.

Nici monumentale poduri,
Peste apele'n prigoand.....
Numai hurnitu-mi spune,
C'am trecut un pod în goană.

Totul doarme... Doarme firea
Sub un cer cu lună plină.
Doar, în câte-un sat... departe....
Mai zărește câte-o lumînă.

Numai trenul, — căldură
Veșnic trează și fugard, —
Tot îmbarcă.... și debarcă
pasageri, — din gară'gard...

A. BRUMA

Dezlegătorii jocurilor din No. 37, 38, 39, 40 și 41

An intruzit cel mai mare număr de puncte, aică 150, următorii:

Cîmpoleșu Nicolae, Natan și Beren Enghelberg, Ion I. Zaharescu, locot. Sohasky, Const. P. Horjea, Tanța Ionescu Guré, Viorica I. Negulescu, Bică Pisosky, Ramiro Delamare, Gh. D. Ionescu, Andrei N. Sandu, Nicolae Stroe.

Prin tragere la sorți au câștigat: premiul de 1000 lei Nicolae Stroe, premiul de 500 lei, Ramiro Delamare; cel de 300 lei, Cîmpoleșu Nicolae.

Următorii au câștigat câte o carte: Locot. Sohasky, Tanța Ionescu, Natan și Beren Enghelberg, Viorica Negulescu, Gh. D. Ionescu Bică Pisosky și Andrei N. Sandu.

Albota (Argeș): St. Ștefănescu, 15; Delamarian N., 110; Cîmpoleș Nicolae, 150.

Alba-Iulia: Emil Bosdog, 60.

Albota-Argeș: Ștefan Gh. Ștefănescu, 80.

Alexandria (Teleorman): Ioan Anghelescu, 40; George N. Georgescu, 100.

Bacău: Maria Palade, 110; Nathan și Beren Enghelberg, 150; Gerge Cășerliu, 110.

Bistrița: Aurel Moldovanu, 15.

Botoșani: Albert Gross, 25.

Bărlad: Alexandru Dobrinescu, 10; Ovidiu Idriceanu, 45.

Brăila: Teodor Stamate, 135; Silvestru Rădoi, 125; Cristu Teodoride, 125; Tița R. Ghețu, 120; Arthur Popescu, 125; Rădoi S. Silvestru, 105; Aronid Kohl, 105; C. Carapetru, 140.

Brașov: Ioan Cătană, 75; Al. N. Ivan, 105; Marcel și Dora Abramovici, 130; Clara Abramovici, 125.

București: T. Biculescu, 20; Ion I. Zaharescu, 150; E. Mavrache, 110; Iscovitz Hugo, 115; locot. Sohasky, 150; Vicența Ionescu, 15; Henriette Galanter, 5; Elena I. Teodorescu, 130; Leonida L., 135; Irène D'Y, 120; Socrate D. Panaitatu, 20; Suzana Baliff, 105; Marinescu Petre, 110; Morlova I. Vasile, 110.

Buzău: Mișu Niculescu, 85; Lionel D'Ally, 125; Roman Gh. Traian, 95; Gogu Titeica și Aurel Vasilescu, 80.

Câmpina: Jojy Wagner, 85; Nicu C. Slavu, 130; Mioara C. Vasilescu, 125; Const. P. Horjea, 150.

Craiova: Paul Enescu, 65; Micu Ebezer, 125; Gh. Dumitrescu (Bébe), 80; Corneliu Puțoreanu, 125; Tanța Ionescu Guré, 150; Sandy Franco, 120; Mircea V. Bărsan, 100; Gică Ionescu, 125; I. Munteanu, 80; I. Eljas, 125; Paul și Aurel Enescu, 125; Viorica I. Negulescu, 150; I. Munteanu, 130; M. T. Budecă, 125; Niculescu Gh. Romulus, 110; Marin S. Popescu, 125; Bică Pisosky, 150.

Cernăuți: L. Mihalcea, 35.

Focșani: Nicolae T. Nicolau, 130; Nicolae Iliescu, 135; Ramiro Delamare, 150.

Dărmănești (Bacău): Stoian I. Popovici, 135.

Galați: Isac Chirstein, 55; Costică și Virginia Teodor, 60; Vasile Roșca, 105; Gh. B. Roșca. Dănilă B. Riciu și N. Palade Bădăliu, 35; Ciuna I. Ioan, Popescu R. Mihail, 25; I. Popescu, 100; Niculae I. Dimitriu și Aurora Dimitriu, 125; C. Palade, 125; Heinrich Hershovici, 130; Moses Tendler, 115.

Ghiococ (Arad): Ion Simion, 60.

Giurgiu: Minciunescu Gh., 115.

Iași: Vlaicu Mitru, 75; Ghering Vladimir, 105; Georges Berghiner, 115; Honoré Seus, 125; Ionel Teifer, 135; Halperin Alex, 130; Panaite N. Teodor, 105; Aurel Gh. Teodorescu, 105; Const. Pavelescu, 130; Wladcowschi P. 125; Romeo Musteață, 125;

Lipova: Dimitrie A. Ardeleanu, 110;

Lupeni (Hunedoara): Remus Gropean, 85.

Pecica-Arad: Romulus Ponta, 95.

Moreni: N. Tutoveanu, 125.

Pitești: Nelu Tudorache, 70; Gică Mihăescu, 70.

Plocești: Chițiture Zamfirescu, 15; Olga Ghilenco, 65; Quaiser Sidonia, 70.

Poiana (Câmpina): Stănescu Gh. Corneliu, 140; Gh. D. Ionescu, 150.

Râmnicu-Vâlcea: Mircea și Grigore Lebădă, 135; Gose Bordea, 120; Jean și Mișu Constantinescu, 140.

Radna: Marg. Schiopu, 70.

R.-Sărat: St. D. Campanie Drogu, 100.

Rădăuți (Bucovina): Petru Vasiliu, 85; Rezuș Petru, 115; Ștefan C. Vasiliu, 125.

Roman: Plutonier V. Bucătaru, 30.

Slatina: N. Aragon, 100; Dragon Mugurel, 140.

Slobozia-Ialomița: Gh. D. Beșlegeanu, 20.

Tg.-Ocna: Herman Kurzberg, 110; Mișu Cerbeanu, 140; Mauriciu Hershovici, 125.

Tătărești (Basarabia): Jorgacev Alex., 50; Melenciu Alex., 130; Vladimir Ciobanu, 50; Claudia Ciobanu, 25.

Timișoara: Nicolae Stroe, 150.

T.-Măgurele: Theodor A. Stănescu și Costică P. Marinescu, 95.

T.-Severin: Grigore Timofteșcu, 70; Dumitru C. Sitaru, 85; D. Gr. Mircea, 130.

Tulcea: Andrei N. Sandu, 150.

Tecuci: Cpt. Sol. Graur, 75; Gh. Rombeanu, 130.

Tighina: Boris I. Imas, 125.

Vulcana: Lony Popp, 80.

Tinerețea Dvs.

Frumusețea Dvs.

depind de D-voastră

Femeia rămâne tânără și frumoasă atâta vreme cât tenul ei este curat, atâta vreme cât fața ei nu cunoaște ridurile. Dar întrebuințarea fardurilor, cremelor, pentru a ascunde defectele feței nu face decât să agraveze răul. Ceea ce trebuie făcut, este să se reînnoiască, să se întinerească, să se reînvie țesuturile, arteriolele, porii. Lucrul acesta îl face **NOVABELLA**, produs absolut nou fără vreun similar, care dă rezultate vizibile imediat după aplicare.

Femeii care nu are nici vremea, nici mijloacele pentru a recurge la îngrijirile prețioase ale unui institut de înfrumusețare, **NOVABELLA** îi procură aceleași avantajii.

Dacă doriți să rămâneți tânără și frumoasă, încercați chiar de acum preparatul

NOVABELLA

Veritabil tratament de înfrumusețare.

Produs al casei: Institut Beauté „NOVABELLA”.

4 Avenue de l'Opera. — Paris

De vânzare pretutindeni

TUBUL Lei 140

putând servi la numeroase aplicațiuni. Pentru a putea da tuturor posibilitatea să aprecieze eficacitatea acestui produs minunat, vom trimite un tub pentru încercare oricărei persoane care va adresa suma de 40 lei (cheltueli de transport, ambalaj) către:

Agentia DIXOR

București, strada Răureanu 5

Telefon 379/94 — 351/19

Pentru Capitală, trimitem la domiciliu, la o simplă cerere, un specialist al casei noastre pentru demonstrații uni gratuite.

Adevărata sursă de BLANURI

fine importate direct
de la origine

Astragan, samuri, Biberi,
nutria, vidre, o p o z o m,
scongii, nurci, Jderi, bizam,
iutru, petit gris, vulpi, Lenks
etc. precum și tot felul de
imitațiuni fine.

Este la vastul și vechiul
deposit de engros

Wilhelm Steinhart

BUCUREȘTI

Calea Moșilor No 188

Telefon 74115